ГРУДЕНЬ

1987

ISSN 0132-4462

№ 23

перець

Мал. О. КОХАНА

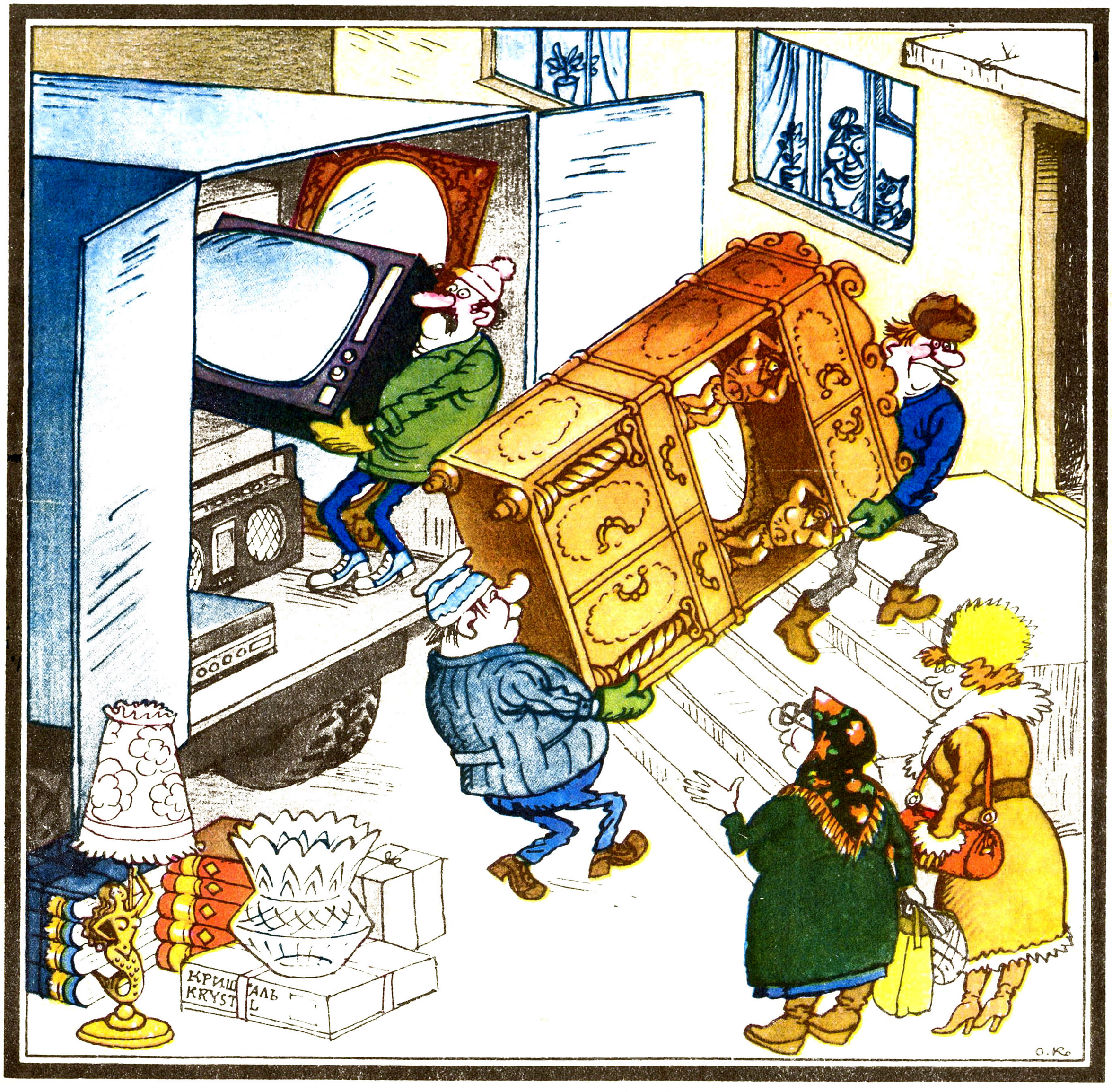

— Ти диви, які турботливі діти у Петрівни!
— Та це вони до неї перевозять свої речі, щоб не конфіскували.

perec-ua.
perec-ua.

ДІРОЧКА В ЛАЦКАНІ

Мал. В. ШИРЯЄВА

Бажання якнайхутчіше прославитися — спокуса, перед якою не кожен устоїть. Не обминула вона, зокрема, і директора радгоспу «Горлівський» В. М. Карпова — людини, в минулому, кажуть, принципової, чесної, правдивої,— словом, наділеної всіма епітетами об'єктивної характеристики, писаної за стандартом.

Але до всіх цих чеснот і достоїнств директорові усе ж таки явно чогось бракувало. Якесь таємне невдоволення потихеньку гризло його бентежну душу. Кортіло, щоб — помітили, заговорили, відзначили. І тут раптом — така нагода!.. З'явилися люди «зі сторони» із спокусливою пропозицією: виростити й зібрати в підвідомчому господарстві такі рекордні врожаї, які нікому до цього й не снилися!..

Директор слухав, слухав і не витримав.

— Якби я не був атеїстом, подумав би, що ви богом послані,— сказав. — По руках! — Ударили. А офіційний договір скріпили круглою радгоспівською печаткою.

З нього випливало, що громадяни «зі сторони» — «Р. Г. Пегай і М. П. Ан як бригадири двох «диких» бригад по 15 чоловік кожна зобов'язуються на площі 30 гектарів виростити цибулю і здати її господарству, за що одержать відповідну винагороду».

— Коліть дірочку в лацкані піджака,— запевнили Карпова.

І Віктор Михайлович не сумнівався, що проколе. А коли ще й довідався, що цибулю сіятимуть не овочевою, а зерновою сівалкою, і відстань між рядками становитиме не 45, а 13 сантиметрів (набіжать зайві чотири рядочки!),— мало не затанцював на радощах. У нього визріла і така думка: замість запланованих 30 посіяти 62 гектари. Звичайно ж, за рахунок іншої культури. Іншою — стали помідори. Бо їх закупівельна ціна невисока, до того ж і швидко псуються: не встигнеш зібрати, як уже сік тече. Який з них прибуток?

Задумано — зроблено.

Дивився директор, як працюють шабашники,— і славолюбна душа його співала. А ті потіли. Де не встигали — брали «наймитів». Багатенько тиняється люду без діла. От їх і сватали Пегай з Аном. По п'ять карбованців за день платили. Бо що таке п'ятірка, коли кінцевий результат мав дати тисячі? Ходили наглядачами і погейкували. Хімікатами землю гробили, мало думаючи, що солями її запаскуджують, що цибуля від того росте, ніби бройлер: немов і птиця, але не курка — не той у неї смак, низькі поживні якості; що така цибуля непридатна для тривалого зберігання. Шабашників цікавили центнери.

Генеральний директор колишнього Слов'янського тресту радгоспів (нині «Горлівський» підпорядковано Донецькому виробничому об'єднанню плодоовочевих радгоспів) В. І. Маренич своєю владою дозволив надати сезонникам городи по 15 соток на кожного. Законом такі благородні жести не дозволяються, але закон законом, а влада є влада. У свою чергу, В. М. Карпов виділив ділянки поруч із радгоспним полем, зайнятим цибулею. Тож шабашники на них її й посіяли. І старалися з усіх сил, щоб вирощений врожай з поля перенести на свої городи, а потім, заручившись довідками з радгоспівською печаткою, ніби продукція є їхньою власністю, здавати заготконторам.

Затруднень не було. Ні з цибулею, ні з печатками. Одного разу тільки за ніч було реалізовано 170 тонн. Двадцять три автомобілі пригнав відділ робітничого постачання Сєвєродонецького виробничого об'єднання «Азот». А оплата шабашникам оформлялася через Кремінську заготконтору. На кожному кілограмі азотівці втрачали по 10 копійок, зате били в литаври, хвацько рапортуючи про виконання плану. І всім було добре. Отож директор радгоспу вирішив не спинятися на досягнутому: наступного року збільшив площі під цибулею ще на півтора десятка гектарів. Коли Пегай з Аном довідались про це, то подумали, що цибулі на полі і так для них вистачить, тож на городах посіяли кавуни. Та тут трапилася заковика.

В. І. Маренич пробкою вилетів з посади генерального директора тресту — і звідти в радгосп надійшов наказ вилучити у шабашників наділи, компенсувавши грішми затрати праці та вартість насіння. Але накази пишуться вгорі, а виконуються внизу. «Поки там розберуться,— подумав В. М. Карпов,— ми напустимо туману». По-простому — збрешемо. І він проінформував трест, партійні органи про те, що городи вилучені з користування сезонників. А кавуни тим часом росли, виросли, і їх було здано (як-не-як, займали загальну площу 4,5 гектара!) в різні їдальні на 30 тисяч карбованців.

Важко сказати, доки черв'ячок славолюбства ще точив би директора, якби працівники міліції м. Ровно не поцікавились у колег із Горлівки: чи справді громадянин Р. Г. Пегай одержував з радгоспу «Горлівський» цибулю як натуроплату за працю і в якій кількості? Перевірка показала: за бухгалтерськими документами, зі складу господарства не видавалося жодної цибулини. І не лише Пегаю, а взагалі нікому із шабашників. От тобі й раз! А звідки ж Пегай узяв повнісінький «КамАЗ» цибулі і притарабанив його у Ровно?

Порушили кримінальну справу. Поступово з'ясувалося, що сезонники викрали цибулі майже 600 тонн, що В. М. Карпов та головний бухгалтер радгоспу Л. Г. Народина займалися приписками, викривленнями звітності, а генеральний директор тресту не гребував ще й хабарами. За незаконне виділення городів одержав як презент японський магнітофон «Панасонік» плюс тисячу карбованців готівкою.

Словом, почата з таким розмахом справа закінчилася безславно. Замість дірочки у лацкані, яку, було, збирався проколювати директор, було пробито відчутну дірку в його репутації, яку тепер нічим, очевидячки, не залатаєш.

А. ЖИТНИК.

Донецька область.

— Спочатку контора була одноповерховою, та поступово розрослася.

Загадка для прокурора

Трапляються, шановні, у нашому житті швидкоплинному сюрпризи найнесподіваніші.

Якось до кабінету старшого виконроба Піщанської МРБД (міжрайонної ремонтно-будівельної дільниці) нежданo-негадано завітав богослужитель райцентрівської парафії Сергій Виговський і з ходу випалив:

— Ну, то що ж, раб божий, горіти тобі у геєні огненній!

— Що-о це ви, батюшко?! Христос із вами!.. Чим же це я перед богом чи перед вами завинив? — злякано простогнав, схопившись за гудзик, господар кабінету Костянтин Федорович Бутнару.

— Завинив чи не завинив, а скажи-но мені, отрок, як потрапив ти у це крісло? У тебе ж і освіти для цього немає. Закінчив сільгосптехнікум, то й ішов би собі до колгоспу працювати...

— А яке вам, батюшко, до цього діло?

— А таке, грішнику! Хіба в тебе вуха законопачені або, може, очі більмами затягло, що не бачиш і не відчуваєш потреби святої обителі у проведенні ремонту капітального?

— Але ж наше підприємство покликане обслуговувати населення — будувати й ремонтувати житла та інші приміщення для людей!.. — спробував відбити натиск служителя культу представник державної інституції.

— А хіба церква божа не для людей?

— Ну, гаразд, отче, умолили ви мене! Ідіть до бухгалтерії, оформляйте замовлення, платіть гроші, і ми швиденько, позачергово вашу церкву відремонтуємо...

— Е-е-е, суєта сует... Що це ти верзеш, кандидате до пекла! Для обителі святої можна б і без грошей...

— Як це?.. На злочин штовхаєте?! Та якщо довідаються, не приведи господи, то мені ж буде амба!..

— А ти, сину мій, не бійся! Всі святі угодники грішниками життя своє починали. Словом, вибирай: або задарма, або горіти тобі, кажу ж, у геєні огненній. Амінь!

Чи то попова погроза так налякала невіруючого Бутнару, чи то спокусила приваблива перспектива ще за життя уготувати собі тепленьке місце в раю, але він, зітхнувши, пророк:

— Ну, якщо так, то йдіть до запеклого грішника, що є моєю правою рукою,— майстра Гальчинського Григорія Івановича. Донедавна він був рядовим столяром, а коли спіймався на гарячому — тягнув цемент з рідного цеху,— я висунув його на посаду майстра. І тут він тягне: і лісоматеріал, і гроші, і... Але ви, батюшко, не бійтесь: з вас він нічого не злупить. Ото що хіба самі покладете йому «на лапу», але я про те нічого не хочу знати...

Як було сказано, так і зроблено: містечкова свята обитель була відремонтована за рахунок... держави!

Дізнавшись про таку богоугодну акцію комуніста Бутнару, завідуючий відділом організаційно-партійної роботи Піщанського райкому партії Олександр Семенович Шморгун викликав його до себе і відразу ж схопив бика за роги:

— То, значить, попу можна, а мені?!

— Що попові можна, то дякові зась! — хотів було віджартуватися народним прислів'ям старший виконроб, але прикусив язика, бо відчув, що тут не до жартів...

Про те, що і як було далі, повідомив начальник Піщанського райвідділу міліції Степан Франкович Накамарський.

«У лютому 1986 р.,— пише він,— у названій МРБД без оформлення документів і без оплати був виготовлений і доставлений додому працівникові Піщанського райкому партії Шморгуну О. С. (завідуючий оргвідділом) дверний блок до особистого автогаража. Стосовно Шморгуна О. С. у Піщанський райком партії направлено інформацію, його притягнуто до партійної відповідальності».

А перший секретар райкому Едуард Іванович Василевський сказав:

— Більше року ми думали, що робити з Шморгуном, і вирішили перевести його на посаду завідуючого юридичним відділом райвиконкому. Адже він за освітою юрист...

— Мені,— не без гордості розповідає керуючий Вінницьким облпобутремтрестом Микола Іванович Димич,— про все це давно відомо. Знаю я також і про багато інших зловживань Бутнару та Гальчинського службовим становищем: про дописки в нарядах на зарплату та в інших документах, про те, що там премії виплачують керівному складу за рахунок робітників... За все це я наказом по тресту оголосив Бутнару зауваження!

Той же начальник райвідділу міліції додав, що про всі описані вище і не описані тут зловживання Бутнару та Гальчинського свого часу повідомляв у міліцію столяр МРБД Володимир Трохимович Коломієць. А Бутнару йому гідно віддячив: звільнив його за це з роботи. А формально за те, що він, Коломієць, мовляв, не вийшов на роботу... 1 Травня (!) 1986 року. Прокурор району вніс на цей незаконний наказ свій протест, але адміністрація його проігнорувала...

Що ж, прокурору можна лише поспівчувати: більше року він б'ється за поновлення робітника на роботі і ніяк добитися не може. Складний випадок: людину звільнили за невихід на роботу... у свято! Спробуй тут розберися, законна ця акція чи незаконна?! От якби Бутнару прямо написав у своєму наказі, що він звільнив Коломійця за те, що той не раз і не двічі сигналізував про його, Бутнару, гріхи у міліцію, в райком партії, в обласний трест і т. д.,— то все було б ясно. Або, іще краще, коли б Коломієць був як Гальчинський,— умів безсоромно цупити все, що погано лежить. Отоді й взагалі обійшлось би без прокурора: Бутнару не те що з роботи його б не звільнив, а ще й висунув би його, як і Гальчинського, у керівники, зробив би своєю правою рукою.

І всім було б добре, і всі були б задоволені!

І. ГАЛІЦИН.

Піщанка — Вінниця.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Коли цей фейлетон стояв уже в номері, нам повідомили, що за рішенням Верховного Суду УРСР В. Т. Коломійця на роботі поновлено. Проте в жодного з «героїв» нашого фейлетону поки що й волосинка з голови не впала...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З усього Володимир-Волинського району стікалися на місцевий комбінат молочних продуктів молочні ручаї. А тут їх через безвідповідальність окремих посадових осіб перетворювали на ріки... браку. В результаті лише протягом двох місяців Львівський холодокомбінат одержав з Володимир-Волинського понад 63 тонни неякісного цільного сухого молока.

Лист про це Перець надіслав для перевірки Волинському обласному комітету народного контролю. Заступник голови комітету Д. Скиданюк повідомив редакції, що наказом по обласному об'єднанню молочної промисловості директор комбінату молочних продуктів Е. Лапташук, головний інженер Л. Гладкевич та завідуюча лабораторією З. Дзюля притягнуті до матеріальної відповідальності. На них зроблені нарахування в розмірі місячних посадових окладів. Питання випуску неякісної продукції розглядалося на партійних зборах. Сім членів КПРС притягнуті до партійної відповідальності. З винних стягнуто збитків на суму 4,6 тисячі карбованців.

Окрім того, постановою бюро Володимир-Волинського міськкому партії директору комбінату Е. Лапташуку оголошено догану із занесенням до облікової картки.

Мал. О. ТАМАРОВА

— Як кажуть, нема лиха без добра: нехай ця техніка на майбутній урожай попрацює — сніг затримує.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

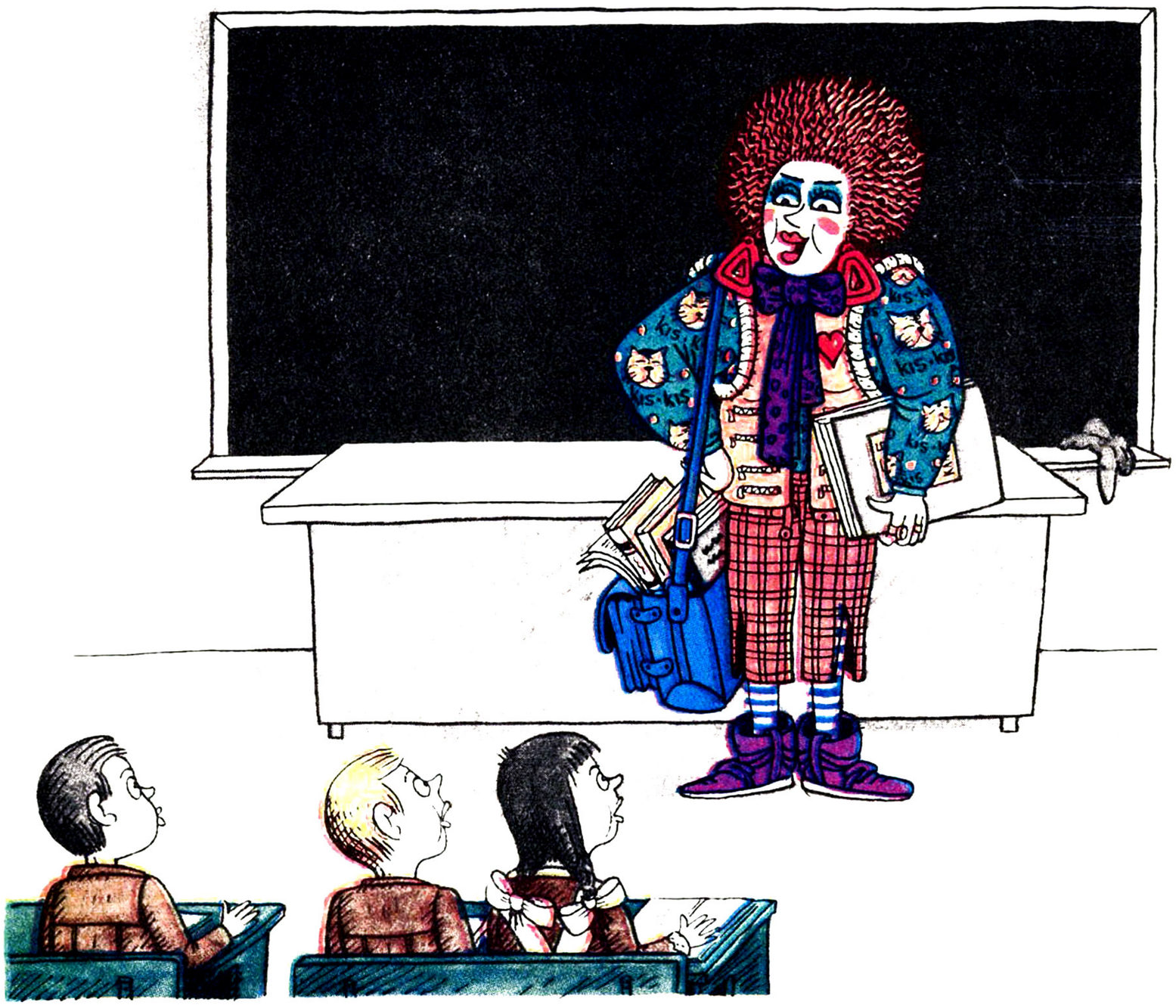

— Прівєтік, діти! Я ваша нова вчителька з етики та естетики.

ВТЕЧА З БАРУ

Заледве влаштувався в барі,
Не поскупившись на хабар.
(Напевно, справа тут в «наварі»,
Бо то був «алкогольний» бар).
І жив привільно років з пару,
Сприймав життя як божий дар.
Чому ж тепер втікає з бару?
Бо став «безалкогольним» бар.

РЕКЛАМНИЙ ВИБРИК

З невбитого ведмедя
шкуру куплю —
На шубу
голому королю!..

БРАКОВАНИЙ ЗНАК

— Повно взуття в магазині!
Ну що це за знак?
— Знак, що отримали нині
ізнов напівбрак.

ХТО ПРАВИЙ...

— Я правий, бо мудріший, пробі! —
Кричав Павло (синець на лобі).
— Ні, правда на моєму боці! —
Кричав Панько (синець при оці).
— Неправий той з вас,— Гриць озвався,—
Хто мудрий, а з дурним зв'язався.

НЕ ПОМИЛИВСЯ...

Помилився в розрахунках зав.
— Ах, це я тут винен!.. — Гриць сказав.
Зав наплів у рапорті дурниць.
— Знову я наплутав!.. — мовив Гриць.
Помилки ці варті похвали —
І Грицькові премію дали.

З КИМ БІЛЬШЕ БІДИ!

Три тижні у місяць гуляє Степан,
За тиждень четвертий
виконує план.
Гадаєте, люди, біда з тим Степаном?..
А я от гадаю, що більша — із планом.

ДВІ ДУШІ — ЯК ОДНА

Два власних «я» змогли в душі ужитись.
І от щоранку — він до цього звик —
Скоріш вставав любитель похмелитись,
Опісля вже — нікчемний трудівник.

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

ГРИМАСИ ГОЛОВОТЯПСТВА

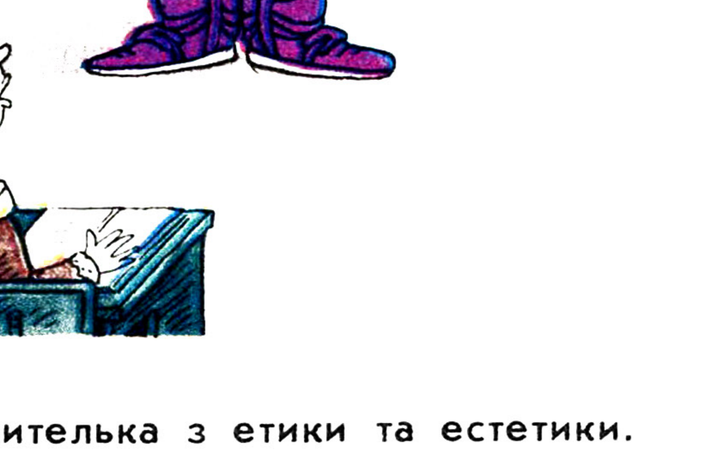

ЗДРІБНЮЄ нас цивілізація. Однобокими робить. Той — спеціаліст по правому черевику, цей — по лівій півкулі, а третій усе життя просидів на центральному телеграфі. Нудно, колеги!

Подекуди, звісно, докладаються певні зусилля. Час від часу споряджаються наукові експедиції на овочеві бази або на осінні картопляні масиви. З тим, щоб, значить, надати професорам-атомникам або доцентам-лінгвістам можливість власноручно помацати землю. Поки трудівники полів удосконалюються в торговельній майстерності на колгоспно-радгоспному ринку.

Але все це, як ви розумієте,— кампанійщина. До глибокого оволодіння секретами суміжних професій діло тут, як правило, не доходить. Інша річ — коли тобі дається цілком самостійна ділянка роботи. Я знаю районні організації, за якими щороку закріплюється по кілька десятків гектарів бурякових плантацій, сінокісних угідь, рисових чеків. Тут уже — простір для ініціативи, широке поле для злету творчої фантазії. Кожен окремий член колективу, від головлікаря до нянечки, пройшовши отаку практику, може заткнути за пояс будь-якого випускника сільгоспакадемії. От тільки зворотного процесу, на жаль, не спостерігається. Зовсім би некепсько, скажімо, вийшло, якби в ті ударні години, коли відповідальний секретар редакції б'ється над проблемою внесення туків у міжряддя, колгоспний агроном складав би макет чергового номера газети, а тракторист Вася у відсутність нянечки тьоті Полі утирав носики малюкам і садовив їх на горшечок.

Але не скрізь, з гіркотою відзначимо, подібні кроки супроводжуються гарячими оплесками. Про що свідчить розмножена під копірку депеша начальника 18-ї Гребінківської дистанції дороги Південної залізниці В. А. Денисенка. Цей документ, розісланий у споріднені організації, закликає до совісті їхніх керівників.

«Согласно указания начальника отделения № 8/100 от 16 июня 1987 года,— читаємо в цьому документі,— за Вами закреплены стрелочные переводы по очистке от снега и по подрезке загрязненного балласта. Вам 14 июля т. г. напоминалось о выполнении работ... однако до настоящего времени к работам никто не приступал.

Прошу в 10-дневный срок произвести подрезку загрязненного балласта на стрелочных переводах, или я вынужден буду ставить в известность руководство дороги».

Он до чого довели людину! Змусили вдатися до ультимативних декларацій. А чому? Бо в деяких споріднених організаціях оту вказівку начальника відділення залізниці зустріли без належного ентузіазму. Зокрема — в колективі лінійної санепідстанції залізничної станції Гребінка. Висуваючи при цьому такі другорядні мотиви, що їм і так, мовляв, доводиться щороку прополювати по 15—20 гектарів цукрових буряків, вирощувати городину, працювати на будівництві хлібзаводу та спортивного комплексу, і все це — майже одночасно, так би мовити, в комплексі. А невеличкий штат з 35 чоловік переважно складається з молодих мам із маленькими дітьми та бабусь-пенсіонерок зі своїми болячками. І кожна щороку, як не дивно, хоче побувати ще й у відпустці. А ще ж залишається і такий дріб'язок, як основна робота...

«Ну, там сніг відкидати, чистити стрілки вдень і вночі, у хурделицю та мороз,— це вже звично. А як же бути, коли нам накажуть ремонтувати залізницю, водити тепловози та ще дещо?.. Між іншим, така технологічна операція, як підрізування баласту, має виконуватися спеціалістами-колійниками»,— пише з незрозумілим обуренням до редакції «Перця» в. о. головлікаря А. І. Шашенко.

Ну, тут уже, прямо скажемо, ми категорично незгодні. Усьому при палкому бажанні можна навчитися! А чим же воно, скажіть, і погано, якби лаборантка санстанції тьотя Паша, відірвавшись на тиждень-другий від своїх пробірок, стала за контролер могутнього тепловоза і зводила двійко важковагових составчиків за Уральський хребет? А машиніст дядя Коля тим часом залюбки зняв би проби шніцелів і тюфтельок у пристанційному буфеті, потруїв пацюків у пакгаузах та заодно вже й доглянув би тьоті-Пашиних онучат...

Отже, хто як, а я — за! Ось дописую цей фейлетон і біжу до консерваторії. З диригентами, кажуть, у них саме прорив. На взуттєву фабрику підсобити шевцям і модельєрам усіх послали. Побоююсь, правда, що на першому ж концерті сплутаю контрапункт з контрабасом,— ну, та це вже дрібниці. Якось освоюсь!

В. БОЙКО.

Страшне перо не в гусака...

«При транспортуванні одна свиняча голова вагою 35 кг вискочила з машини. Зі слів очевидців, була підібрана і зарізана на місці власниками приватної машини».

(Із заяви в міліцію).

Надіслав В. ГОНЧАР.

«Душа ця боліла, клекотала, відверто показуючи своє безсилля і водночас демонструючи одностайне прагнення докорінно змінити становище, повернутися лицем до колективу, вирватися із стану летаргії і енергійно, за велінням серця і совісті взятися за справжню, дієву роботу».

(З газети «За ударну працю» івано-франківського виробничого об'єднання «Геофізприлад» за 15 вересня 1987 року).

Надіслав С. ПЕРЦОВСЬКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— У цілому акт підписати можна, але ж де ще десять поверхів?!

Служіння музам

Розумне та вічне спадає на думку не щодня. І не кожному дано повторити славнозвісне — «Еврика!»

В обласних Черкасах, проте, дуже добре пам'ятають, як років вісім-десять тому директор навчально-курсового комбінату (нині вже колишній) М. Т. Сподаренко оприлюднив свою вимрійку:

— Щоб поставити черкаського будівельника на п'єдестал, щоб гідно уславити його благородну професію (а заодно — розв'язати і деякі складності з залученням молоді на будови),— чи знаєте, що для цього потрібно?

— А що? — зацікавилася нездогадлива громадськість.

— Потрібен музей,— голосом пророка відповів Сподаренко. — Музей трудової слави будівельника Черкащини!

Пристрасне слово, як відомо, надихає і кличе.

— Дайош музей! — підхопили ідею Сподаренка в комбінаті «Черкаспромбуд».

— Схвалюємо і підтримуємо! — приєднався обком профспілки.

У похід за славою вирушили також комбінати «Черкассільбуд», «Черкасводбуд», «Черкасжитлобуд», науково-технічне товариство.

Високі були поривання, чудові наміри... Не було лише діла...

Від музейного екстазу, що вибухнув у Черкасах наприкінці 70-х років, до нас дійшла лише невеличка тека. Пожовклі від часу папери засвідчують: на спорудження музею трудової слави було виділено 80 тисяч карбованців. (Коли і як освоєно ці кошти, залишається загадкою).

Як найдорожчий експонат, зберігається в теці і список членів оргкомітету по створенню музею — аж 28 осіб. (Що вдалося осилити і чому комітет згорнув свою діяльність,— за сімома печатками).

Втім, лишимо архів для архіваріусів, а самі порадіємо новому спалаху музейного ентузіазму в Черкасах, який спостерігається в наші дні.

Будемо документально точними і звернемося до наказу начальника комбінату «Черкаспромбуд» В. Г. Сагуна від 25 березня 1985 року.

Усе, що робилося досі у справі створення музею трудової слави, твердить автор наказу,— робилося дуже повільно і неправильно. Переорієнтувавшись на швидкісний метод, Василь Григорович наказує:

1. Від спорудження спеціального приміщення для музею — відмовитися.

2. Експозицію розгорнути в прибудові гуртожитку навчально-курсового комбінату, а бібліотеку, що там знаходиться, виселити.

3. Щоб знати, як експозицію розгортати, слід негайно створити спеціальні групи по дві-три особи і відрядити їх в різні міста країни для запозичення досвіду музейної роботи...

Накресливши ось таким чином стратегічні віхи, поміркувавши про те і про се, свій наказ начальник комбінату закінчує лаконічно, але у категоричній формі:

«Протягом одного місяця опрацювати всі заходи по створенню музею і відкрити його для відвідувачів»...

Не можна не захоплюватися відданістю В. Г. Сагуна поставленій меті, його щирим бажанням будь-що уславити черкаського будівельника (а заодно погрітися і самому в променях його слави), але від вияву почуття радості нас стримують певні обставини. Зокрема, така. Минає ось уже другий рік, як у комбінаті «Черкаспромбуд» було прийнято рішення «форсувати музейну проблему», а справа не тільки не зрушилася з мертвої точки, а, як нам здається, ще більше загальмувалася.

Звідкіля така напасть? А ось звідкіля...

Самодіяльні музеї, як відомо, створюються на громадських засадах. Були часи, коли і в комбінаті «Черкаспромбуд» музейний ентузіазм спирався саме на ці засади. Минулося. У плині часу, в ході численних нарад та дискусій (при щільно зачинених дверях, звичайно) було вирішено: від громадських засад відмовитися, на посаду майстра виробничого навчання прийняти клубного працівника Л. П. Осауленко і зобов'язати останню «всі свої сили, знання та здібності присвятити створенню музею».

Любов Петрівна, довго не роздумуючи, дала згоду. І поки «збагачувалася» досвідом музейної роботи на берегах Чорномор'я (то в Миколаєві, то в Одесі), нітрохи не сумнівалася, що справиться зі своєю місією.

Згодом з'ясувалося: Осауленко переоцінила свої сили та здібності. А втім, судіть самі. На ремонт приміщення, відвойованого в бібліотеки, необхідно близько 20 тисяч карбованців. На розгортання експозиції — якщо її будувати не курам на сміх — разів у п'ять більше. І, нарешті, з чого ту експозицію розгортати? Адже експонатів — кіт наплакав...

Йде Любов Петрівна до заступника начальника комбінату І. Л. Берези (на нього покладено контроль за виконанням «музейних» наказів), просить поради.

А що Іван Лавронович? Він показує телеграму міністра: всі кошти — цільовим призначенням. На увіковічнення слави нічого не передбачено...

(Якщо відверто, зі славою в комбінаті «Черкаспромбуд» також не густо: і плани не виконуються, і з якістю не дуже...)

Що залишається «майстрові виробничого навчання», відповідальному за музей? Вимушене неробство, нудьга та ще порожній зал площею 194 квадратних метри для пустої фантазії.

І Любов Петрівна фантазує.

Приступивши до своїх обов'язків, Осауленко накреслила у плані: «Закінчити обладнання музею до 1 січня 1986 року». Нині Любов Петрівна збирається лише «активізувати свою роботу по створенню музею».

Рік тому Осауленко зобов'язувалася «написати текст екскурсії по музею» (додамо: неіснуючому). Сьогодні вона планує «всемірно присвятити себе підвищенню свого ідейно-політичного рівня».

Побажаймо Любові Петрівні успіху. І не лише їй. Добре було б, щоб і Осауленко, і ті, хто виплачує їй зарплату, у своєму ідейно-політичному зростанні збагнули, що служіння музам несумісне ні з суєтою, ні, тим більше, зі зловживаннями.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Мал. А. ЮНА

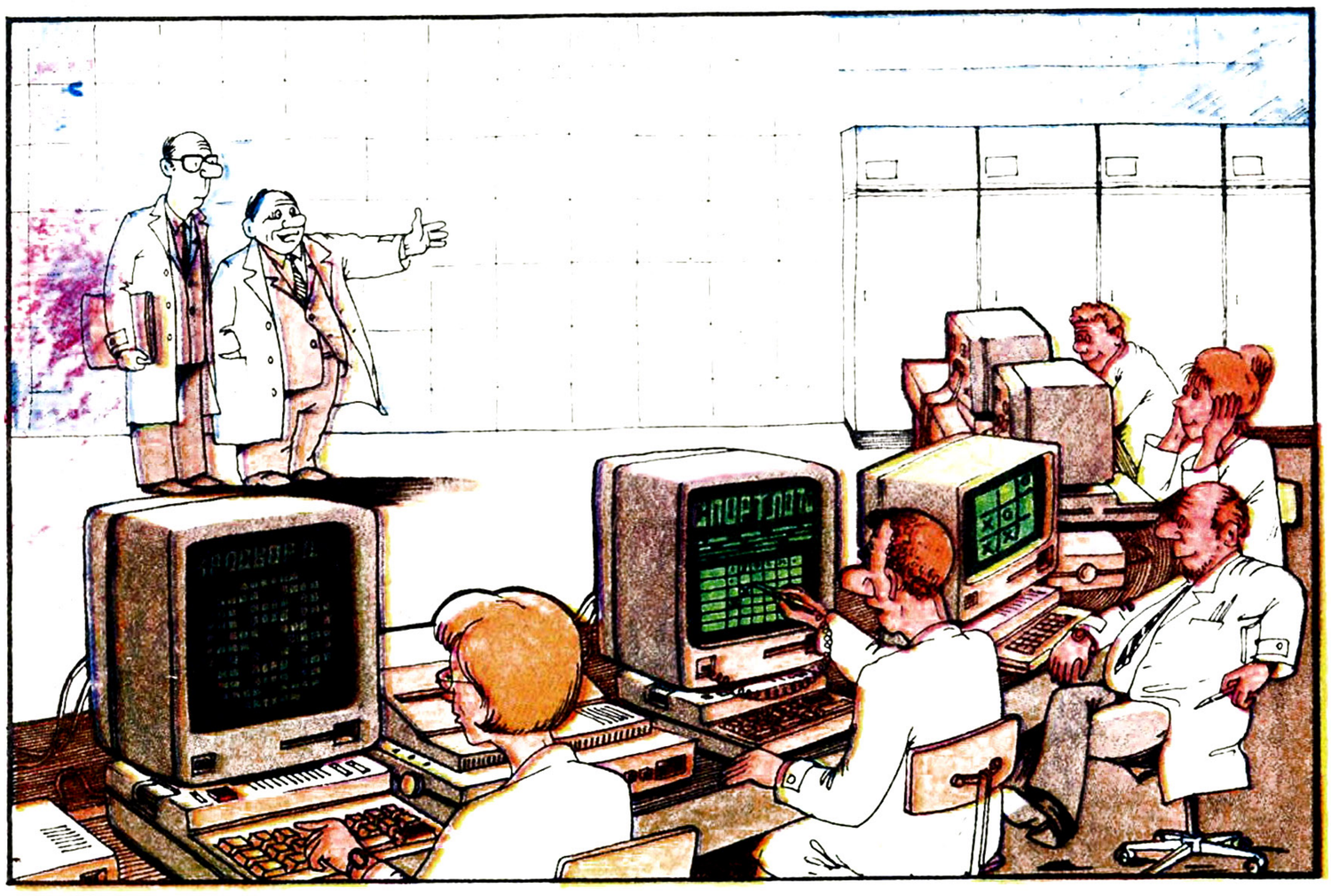

— Як бачите, перейшли на роботу по-новому. Усі — з комп'ютерами!

ФІЛОСОФ

Проник у суть,
В саме життя вкопався,
Так глибоко,
Що аж води дістався.

ДОБРЯК

Він помагає всім, він чуйний дуже,
Бере завжди біду чужу до серця.
Розрадить в горі: «Не хвилюйся,
друже,—
Воно помалу якось утрясеться».
А ви пішли — він іншому на вухо:
«Ге, припекло! Хай пам'ята
Псяюха!»

ЯК ЛОВИТИ РИБУ

Андрій, сусід, рано-вранці
Стукає у шибку:
— Чи не хочеш поїхати,
Половити рибку?
— О, з радістю, це цікаво,

Дорогий Андрію,
Але, чесно признаюся,
Ловити не вмію.
— Та мудрості великої
Немає у тому:
Налив — випив, налив — випив —
Та й гайда додому.

ЧЕМНИЙ

Йому не йти до інших у науку —
Свій стиль роботи виробив давно:
Відвідувачу він потисне руку,
Заяви не засуне під сукно,
Скарг на чужу не перекине спину:
Складе рівненько все і —
У корзину!

АНГЕЛ

Не п'є, нікого не облає,
Лише у слушну пору
Тихенько ногу підставляє,
Коли хто йде нагору.

Іван ГОНТАР.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

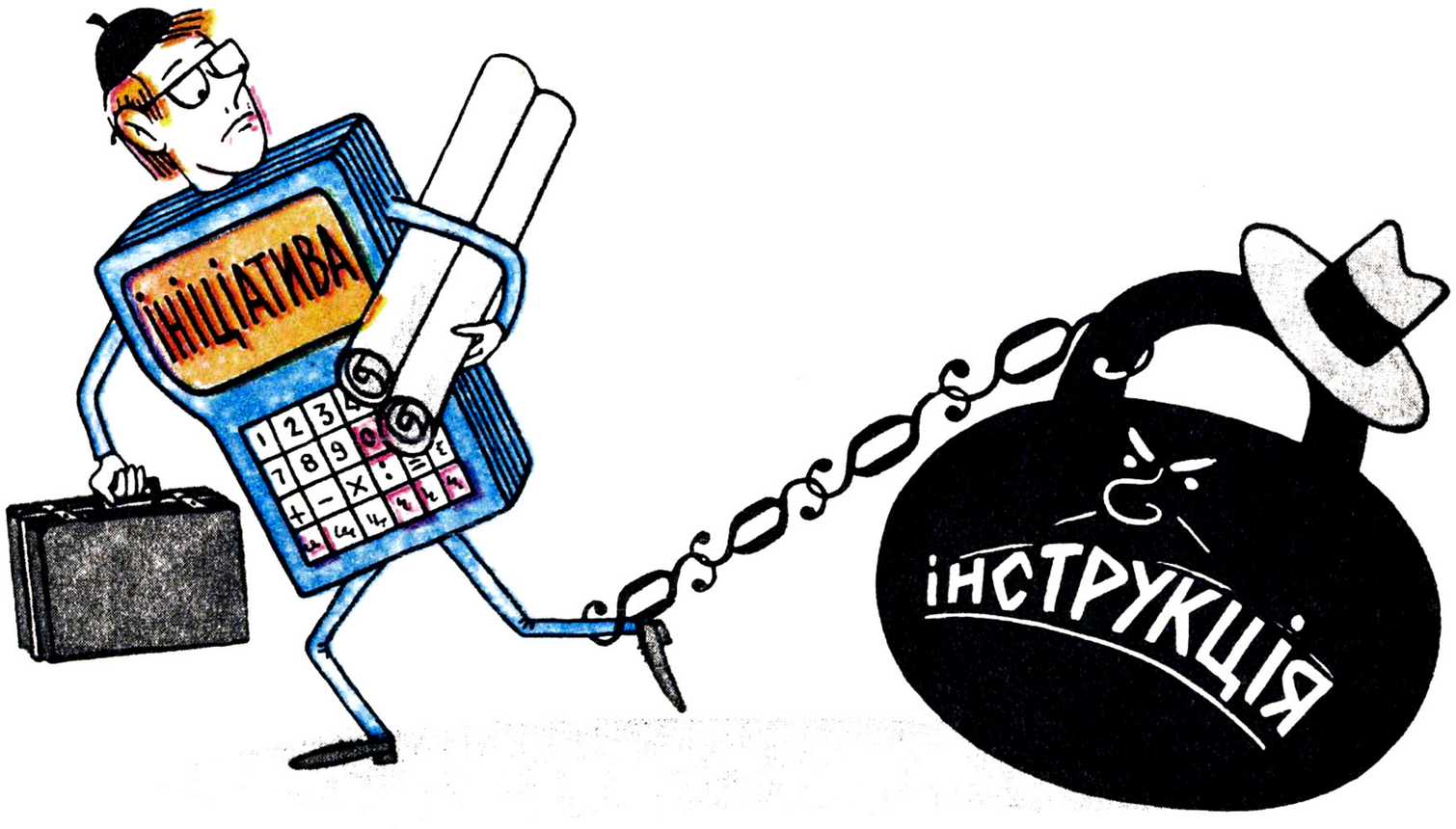

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

Окаянні душі

ГУМОРЕСКА

Мене ощасливила муза: блискавично, майже одним видихом, утнув вірша, який починається нестандартно:

Хто багато чаю п'є,
В того міць і сила є;
Чай духмяний, пречудовий,
Як молоко з-під корови.

Хутенько переписав свіжоспечений доробок начисто і гайнув до редакції.

— Прочитайте,— ласкаво попросив, ледь переступивши поріг літературного відділу.

Молодий літпрацівник пробіг очима по рядках, відкинувся на спинку стільця і з неприхованою зацікавленістю втупився в мене крізь окуляри:

— Я — за! Чай — це прекрасно...

— Отже, надрукуєте?

— Дослухайте мене, шановний авторе. Я обома руками за публікацію в періодиці віршів про чай. І не тільки віршів, а й прозових творів. Адже чай — справжнісінький еліксир здоров'я. Він містить речовини, які розширюють і зміцнюють судини мозку й серця, стимулюють розумову і фізичну працездатність, благотворно впливають на обмін речовин. Крім того, я запримітив: пристрасного любителя чаю не тягне до звеселяючих напоїв,— тут молодий ще пильніше подивився на мене і глибокодумно прорік: — Цей чудодійний напій прославляли Омар Хайям, Нізамі Гянджеві, Хафіз Ширазі та інші видатні. Що ж до вашого твору, то він... кг-м!..

— Гірший Хайямового? — зопалу прохопилося в мене.

— Далеко куцому... — посміхнувся літпрацівник. — Ось давайте проаналізуємо хоча б одну строфу. «Сяде теща пити чай,— їй хоч бодню наливай; теща, отже, любить чай, то й здорова, як бугай...» Чай, шановний віршотворцю, в бодню не наливають. Його наливають у чашку, склянку. Це — по-перше. По-друге, теща жіночого роду, а бугай — чоловічого. Отже, порівняння, м'яко кажучи, недоладне. По-третє...

— Ріжете? — мало не заплакав я. — Без ножа?

— На превеликий жаль.

— А я на вашому місці повівся б інакше.

— Як саме?

— Підправив би твір, себто довів би його до кондиції. В крайньому разі, допоміг би авторові допрацювати.

— Охоче допоміг би, але... — скривився очкарик. — Не підлягає ніякій доробці...

Я, звичайно ж, не повірив йому, ще зовсім зеленому і непідкованому. Подався до завідуючого відділом. Той, прочитавши, важко перевів подих:

— Ви такого нагородили, що ні в які ворота не лізе. На городі бузина, образно кажучи... Одне заслуговує похвали: позитивно згадали тещу. Давно я не подибував у літературі цього колоритного персонажа.

— Ну, так взялися б і допомогли мені, товаришу завідуючий,— спробував я зачепитися хоча б за тещу.

— Чим?

— Дотягти вірша.

— Боюся, не дотягнемо. Тут потрібні кінські сили. А нам їх бракує. Отож краще б ви пішли...

— А куди?

Завідуючий делікатно кивнув головою на двері...

Отямившись на свіжому повітрі, я помахав у бік редакції кулаком: «Ну, постривайте, окаянні душі! Не хочете друкувати про чай, так про каву напишу. А забракуєте — про компот! Кінець кінцем, скаргу на вас накатаю! Я вам, буквоїдам, ще дам попити!..»

Михайло ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

ВІЧНА МЕРЗЛОТА?

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Село Зідьки Готвальдівського району знаходиться в зоні вічної мерзлоти. До такого висновку дійшов житель села Ю. І. Абрамов на підставі листування з обласним управлінням зв'язку. Ще в лютому заступник головного інженера управління тов. Благой В. М. запевнив, що, як тільки розмерзнеться грунт, райвузол зв'язку негайно полагодить підземний телефонний кабель, і квартирний телефон громадянина Абрамова, котрий мовчить уже два роки, оживе. Оскільки телефон продовжує німувати, вирішив чоловік, отже — земля так і не відтанула.

ЗУСТРІЧНИЙ КОНКУРС

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). У відповідь на оголошений в об'єднанні «Полтаватепломережа» конкурс («Перець», № 5, 1987 р.) на максимально теплу відповідь, якою можна було б компенсувати відсутність бажання полагодити тепломагістраль, що веде до будинку № 11/1 по вулиці Горького в селищі міського типу Решетилівці, мешканці цього будинку оголосили зустрічний конкурс: хто напише найгарячіший лист керівникам «Полтаватепломережі». Бо від теплих відповідей з об'єднання гарячої води у них як не було, так і досі немає.

БАНЯ З БЛИСКАВКОЮ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Лабораторію по вивченню властивостей електричного струму відкрили у місцевій бані керівники Коростенського райпобуткомбінату. Тепер усі, кого цікавить такий феномен, як блискавка, можуть не чекати літньої грози. Контакт оголеної проводки з водою та парою постійно призводить до виникнення електричних розрядів різної сили. Тим же, хто мається, побуткомбінатівські дослідники рекомендують взувати калоші та одягати гумові рукавиці.

ПІСНЯ ЗАПОПАДЛИВОГО ВИКОНАВЦЯ ВКАЗІВОК

Якщо вказівку спущено згори,
Я не журюся, не барюся:
Ану сміліше,— раз, два, три! —
Хоча і яловий, телюся.

Що вийде з того — то не клопіт мій.
Хай все здиха в морях і ріках,
Хай не пшениця, хай росте пирій —
Мені аби відку-ку-рікать.

У мене досвід неабиякий,
Я пережив усі реформи,
Я виконавець вічно молодий,
Я і тепер в хорошій формі.

Я і новатор, я і ретроград,
Я ким завгодно бути мушу:
Посада — мій кінцевий результат,
За неї збуду й чорту душу.

Якщо вказівку спущено згори,
Я не журюся, не барюся,
Ану сміліше,— раз, два, три! —
Хоча і яловий, телюся!

Вільям ЛІГОСТОВ.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

ЛАКОНІЗМИ

● *Самокритика — найдавніший вид самообслуговування.*

● *Плагіатори люблять спочивати на чужих лаврах.*

● *Інколи — чим більше думок, тим менше волосся...*

● *Так, він вас продасть! Але втішайтеся тим, що продасть недешево.*

● *Відсутність звивин компенсував звивистістю службових стежок.*

● *Його талант настільки випереджав розум, що останній залишився безпритульним.*

● *Посміхатися на похороні личить лише самому небіжчикові.*

Юрій ШАНІН.

ХИТРЕ ДІЛО

ГУМОРЕСКА

СПРАВА стала нагальною. Кваснюки доти відкладали її в довгий ящик, поки й класти стало нікуди. Тепер час працював не на Кваснюків, і вони, спішно провівши ще одну раду-летючку та злегка посварившись, кинулись рятувати становище.

Рита з місячним Русланчиком на руках гайнула в один край, а Денис у шапці задом наперед — в інший. Першу зупинку він зробив на подвір'ї завгоспа Федора Гулого. Завгоспова дружина перевдягла Денисові шапку, але цим не зарадила справі, бо Денис волів бачити завгоспа, а не завгоспиху. Остання ж охоче повідомила, що Федір аж учора поїхав не куди-небудь, а в саму область на якусь базу щось «вибивати» і хтозна, чи й сьогодні приїде, бо, мабуть, нічого досі не «вибив». Така невизначеність Кваснюка не влаштовувала, і він, розпрощавшись з балакучою Гулихою, пішов далі.

На перехресті Денис опинився в становищі казкового богатиря на роздоріжжі. Правда, перед Кваснюком було тільки два шляхи: підеш праворуч — зустрінеш комірника Івана Рожка, наліво підеш — потрапиш на свиноферму до Сергія Лапочки. Трохи повагавшись, Кваснюк повернув праворуч. Комірника побачив ще здалеку, бо сухорлявий і високий Рожко самотньо стирчав на ганку, мов щогла громовідводу. Гостя стрів привітно і перший подав руку.

«Синицю хоч на пшеницю»,— скептично подумав Денис, тиснучи таку кістляву комірникову правицю, що, здавалось, вона вся складалася з самих довгих пальців.

Денис почав здалеку. Згадав, як вони в школі сиділи за сусідніми партами, як Іван списував у нього, Дениса, задачі з алгебри. І вже після такої преамбули розповів Рожкові про причину своїх відвідин колгоспної комори.

Поки Денис заливався соловейком, Рожко мовчки вертів у руках стограмову гирку з таким виглядом, ніби вперше бачив цю штуковину. Його губив торкалась гримаса невдоволення і ніяковості, коли Денис починав величати його Іваном Семеновичем.

Відтак Іван Семенович зітхнув, кинув на стіл гирку і спитав, не мудруючи лукаво:

— Слухай, однокласнику, а якби я був не комірником, а... пастухом, ти прийшов би до мене з такою пропозицією? — і махнув довгопалою рукою. — Та нізащо! Я певен.

Денисове лице в одну мить розпрощалося з улесливою чемністю.

— Наше невлад, то ми й назад,— устав він. — Кланятись? Ні!

— Чого паришся? Почекай же...

Та Денис і попрощатися забув.

Завідувачеві свиноферми Кваснюк не правив смаленого дуба про алгебраїчні задачі, бо з Сергієм Лапочкою однокласниками вони не були. Вони колись були сусідами. Денис віднайшов відповідного ключика і щонайперш поцікавився здоров'ям чудової людини тітки Марфи і ще чудовішого дядька Петра, себто Сергієвих батьків. Аж тоді перейшов до основної теми. Сергієві очі-тернини неспокійно забігали по стіні навколо Денисового обличчя, а товсті губи розтяглися у два рожеві шнурочки.

— Спасибі за довір'я,— все ще обминаючи Денисів погляд, мовив Сергій. — Я б з дорогою душею... Тільки ж несподівано. Не знаю, що й відповісти...

— «Так» або «ні»,— підказав Денис, що відповідати.

— Я з дорогою душею, але... Ти ж знаєш мою Тамару. Треба порадитись. А вона ж на курсах. Приїде аж у суботу. А то я з дорогою душею б...

Це була відмова. Дуже ввічлива, дуже делікатна, але відмова.

І Денис холодно попрощався з Лапочкою і його дорогою душею.

«Нуль-три не на мою користь,— невесело подумав дорогою. — Куди ж тепер? До млина чи до Павла? Ех, якби пасічник Митько був хоч на десяток літ молодший...»

Під вечір повернувся Денис додому втомлений, але заспокоєний.

— Ну, хто? — нетерпляче зажадала Рита.

— Павло Поперечний, інженер-будівельник.

— Підійде. Літню кухню будемо ж будувати? Раз. Мамі хату перекрити треба, два. Славикові гараж...

— А в тебе як? — перервав планування будівельних об'єктів Денис. — Бачу, цвітеш. Хто?

— Ірина Покусайло,— переможно глянула на чоловіка Рита.

— Ірка? Та її ж на зборах пайовиків молотили в хвіст і в гриву. Дивись, кишнуть не тільки з «Готового одягу», а й з торговельної мережі.

— Жди! Не знаєш хіба, як у них робиться? З одягу знімуть, а на взуття посадять. Та Іра така, що голими руками не візьмеш.

У ліжечку запхикав Русланчик, і Рита, рада та весела, защебетала:

— А ми вже ви-испалися... От-та-ак... потя-агнемося. Он які ми вже виросли. Завтра підемо до сільради, зареєструємо оцього громадянчика маленького... У Русланчика вже є почесні тато і мама, а в нас кум із кумою. Гарненькі куми! Ті, що тре-е-еба-а... Агу-усі!

Григорій ШИЯН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Нема, кажу, книги скарг! От саме через таких, як ви, її до суду забрали!

Друже Печене!

Правду кажуть люди: вік живи — вік учись. Тепер і я навчений. А 24 червня цього року, відправляючи синові у Миколаїв документи цінним листом, наївно вірив, що чотириста кілометрів для сучасного поштового зв'язку — це дрібниця, і за кілька днів листоноша вручить їх адресату.

Проте ця подія відбулася аж через два місяці, про що радісно сповістила мене телеграмою начальник відділення зв'язку Федорова (паспортні дані телеграми: Миколаїв 47 /3402 17.29.1753). Вона, до речі, з Миколаєва до мого села (а це саме чотириста кілометрів) добиралася чотири дні.

Мабуть, зайве тобі пояснювати, що отак, ні сіло ні впало, документів не надсилають. Можеш собі уявити, яких нервів коштували нам пошуки слідів цінного листа. Отож надалі я твердо вирішив: якщо виникне ще потреба щось кудись відправити, краще самому це зробити. Навіть якщо доведеться йти пішки. Все одно швидше буде.

А. ХОРЕНЖЕНКО.

с. Михайлівка
Олександрівського району
Кіровоградської області.

●

Досі ми вважали, що найкрихкіше і найнепридатніше для перевезення насипом у кузові — це фарфор або чеське скло з маркою «Богемія». І помилилися. Бо, виявляється, продукція Лихівського комбінату житлових і побутових послуг ще ніжніша. А виробляє комбінат... залізобетонні кільця для колодязів. Переконалися ми в цьому на власному досвіді: одна половина куплених нами кілець розсипалася ще в машинах, по дорозі, а другу довелося діставати частинами з колодязних ям, де вони розсипалися, ледь їх туди опустили.

М. МЕЛЮШКО, А. ЛЮНОВИЧ та інші жителі села Заполички.

П'ятихатський район
Дніпропетровської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ну, будьмо! За те, щоб міліція не побачила!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

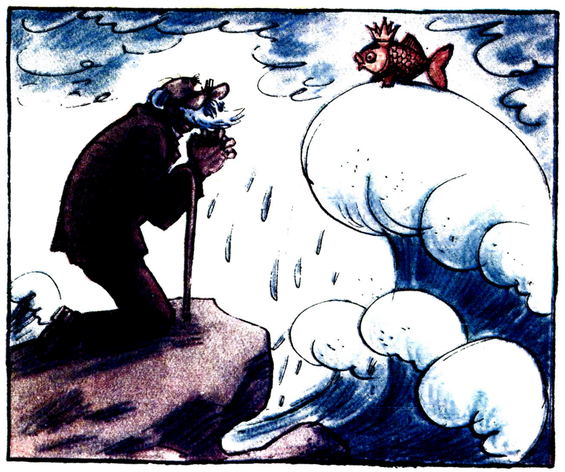

— Допоможи, Золота рибко, стару на лікування влаштувати, бо жодна лікарня пенсіонерів брати не хоче!..

Ви нам писали...

СЛИЗЬКЕ ПИТАННЯ

ЛИСТ. «Я, людина підтоптаного віку, вимушений сидьма сидіти вдома — не можу вийти на вулицю через слизоту. Тротуар біля мого будинку вкритий льодом, але ті, кому належить, його не скалюють і піском не посипають».

П. Т. Форостенко,
ветеран.
Грудень.

ВІДПОВІДЬ. Начальник ЖЕУ-14 М. С. Золочевський у листі від 13 липня повідомив: «За наведеною адресою терміново виїхала комісія. Факт не підтвердився — біля будинку т. Форостенка ніякого льоду не вияв - лено. Проте заходів ужито: перед під'їздом, де мешкає ветеран, висипано машину шлаку».

ЧОРТОВЕ КОЛЕСО

ЛИСТ. «У вихідний ми пішли з дітьми у міський парк культури і відпочинку, де вирішили покататися на «Чортовому колесі». Коли ми зайняли кабінки, механік С. К. Шибай ввімкнув двигун, а сам забіг на хвилинку в сусідній павільйон «Пиво-води». Внаслідок цього ми були вимушені безупинно прокрутитися на колесі всі п'ятнадцять діб».

Відпочиваючі.
42 підписи.

ВІДПОВІДЬ. Наказом директора парку любителя «зеленого змія» суворо покарано — він переведений на іншу роботу. Обслуговувати атракціон «Вниз головою». Зі скаржників, які каталися на «Чортовому колесі», утримано гроші за всі п'ятнадцять діб.

КВИТКИ — НАЗАД

ЛИСТ. «Чи правда, що існує така сучасна форма кінообслуговування: якщо фільм вам не сподобався, можна повернути квиток?»

И. Біндер,
глядач-любитель.

ВІДПОВІДЬ. Правда. З обласної контори кінопрокату повідомили: «У будь-якому кінотеатрі нашого міста після будь-якого сеансу глядач має право віддати квиток назад у касу. Гроші назад, зрозуміло, не повертаються».

СПРАВА — ТРУБА

ЛИСТ. «У моєму помешканні водогінні труби бездоганно служили з 1893 року. Попри наші протести, їх замінили на нові, після чого почало проривати й затоплювати мене і сусідів знизу. Врятуйте!»

В. Г. Крюковський.
Вул. Сифонна, 7.

ВІДПОВІДЬ. Як повідомив редакції заступник голови міськради тов. Панасенко О. О., заходів ужито. Квартиронаймача Крюковського та інших мешканців більше не заливає й не заливатиме: подачу як гарячої, так і холодної води в їхній будинок повністю припинено.

ХОЧ ЗАРАЗ

ЛИСТ. «Ось уже понад десять років мені не вдається влаштувати донечку Ганнусю до найближчого від моєї хати дитячого садка. Допоможіть!»

Н. Іллєвська.

ВІДПОВІДЬ. «Шановна гр. Іллєвська! Приймемо вашу Ганнусю хоч зараз. Якщо в неї вже є паспорт, візьмемо нянечкою або куховаркою. Завідуюча дитсадком Ф. Я. Печена».

Підготував до друку
Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

ДИТЯЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ПОЖАЛІВ

— Навіщо ти набив Сашка! — лає Степанка тато. — І не шкода було? Він же твій менший братик.

— Я його потім погладив,— обізвався набурмосений Степанко.

ПОМІНЯВ

— Чому у тебе одна шкарпетка червона, а друга синя? — каже вчитель до Іванка. — Біжи додому та поміняй.

Пішов Іванко додому. На перерві вчитель знову питає:

— Ти чому ж це не поміняв шкарпеток?

— Я поміняв,— одказує хлопець,— але вдома такі самі були...

ЧИЙ М'ЯЧ?

— Петрику,— питає сусідка,— чий це м'яч залетів у мій двір?

— А він що-небудь розбив?

— Ні, нічого.

— Тоді мій. Віддайте швидше, будь ласка.

Василь СОПРОНЮК.

Едуард УСПЕНСЬКИЙ

ПРО ПАМ'ЯТЬ

Всім відомо, що у нас
Пам'ять — просто вищий клас!
Прочитаємо лиш вірша —
І повторимо ураз:
«Їхав Ваня на коні,
Вів собачку по стерні,
А в цей час якраз бабуся
Мила фікус на вікні».

— Я завжди всім говорю,
Що ніколи не зубрю.
Що історію про Ваню
Дуже легко повторю:
«Їхав Ваня на вікні,
Вів собачку по стерні,
А в цей час зелений фікус
Мив бабусю на коні».

— Ну, який же ти дивак,
Тільки хвастатись мастак!
Краще ти мене послухай,
Все було якраз не так:
«Їхав фікус на коні,
Вів бабусю по стерні,
А знайома нам собачка
Мила Ваню на вікні».

Всім відомо, що у нас
Пам'ять — просто вищий клас!
Прочитаємо ми вірша
І повторимо ураз.

Переклав з російської
Степан ГРИЦЕНКО.

А ВИ КАЖЕТЕ!

— Хто з вас коли-небудь бачив, щоб слон розгулював нашою вулицею? — спитав Юрко, обвівши гордим поглядом своїх однокласників.

— Не бачили,— мало не хором відповіли вони.

— А я бачив.

— Бути такого не може,— твердо сказав Микола.

— Бачив на власні очі,— наполягав Юрко. — А ще бачив, як у вітрині нашого універмагу сиділи тигри. Справжні.

— Це було. Але уві сні. Правда? — глузливо спитав Ігор.

— Зовсім не уві сні, а насправді, можу слово дати,— мовив Юрко. — А ще бачив, як у нашому шкільному буфеті стрибали мавпочки.

— Ну, ти вже зовсім маєш нас за дурнів,— образився Олег. — Чи це в тебе такі жарти?

— І зовсім не жарти,— серйозно проказав Юрко.

— Може, ти переучився? Це інколи трапляється,— сказав Микола, і всі зареготали.

— А ще я бачив,— незворушно продовжував Юрко,— в нашому класі — крокодила. З-під парти виглядав.

— Ой, мамо, боюся! — зойкнула Оксана.

— Ти помилився! Це був не крокодил, а ти сам, Юрко,— зауважив Ігор.

— Я ж слово даю, що на власні очі бачив!

— Ну, то вже занадто,— не витримав Микола. — Давайте присвоїмо йому звання найбільшого брехуна у світі. Хто за цю пропозицію?

— Юрко не бреше,— зауважив Андрій,— усе це він справді бачив. Можу підтвердити. Бо бачили ми з ним удвох.

— О, ще один фантаст озвався! — вигукнула Оксана.

— Все, про що він розповідав, ви можете зараз самі побачити,— сказав Андрій і витягнув фотографії.

Коли друзі розглядали їх, здивуванню не було меж. Справді — слон розгулював вулицею буквально в кількох метрах від школи. Тигри мирно співіснували з манекенами у вітринах магазину. Мавпи якимось чином опинились в їхній їдальні. І про крокодила Юрко не збрехав.

— Річ у тому,— нарешті пояснив Андрій,— що коли я фотографував у зоопарку, то забув перекрутити у фотоапараті плівку. І нові кадри наклалися на попередні. Тому і вийшло таке кумедне поєднання.

— А ви кажете! — переможно усміхнувся Юрко.

Денис ЗАХАРОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

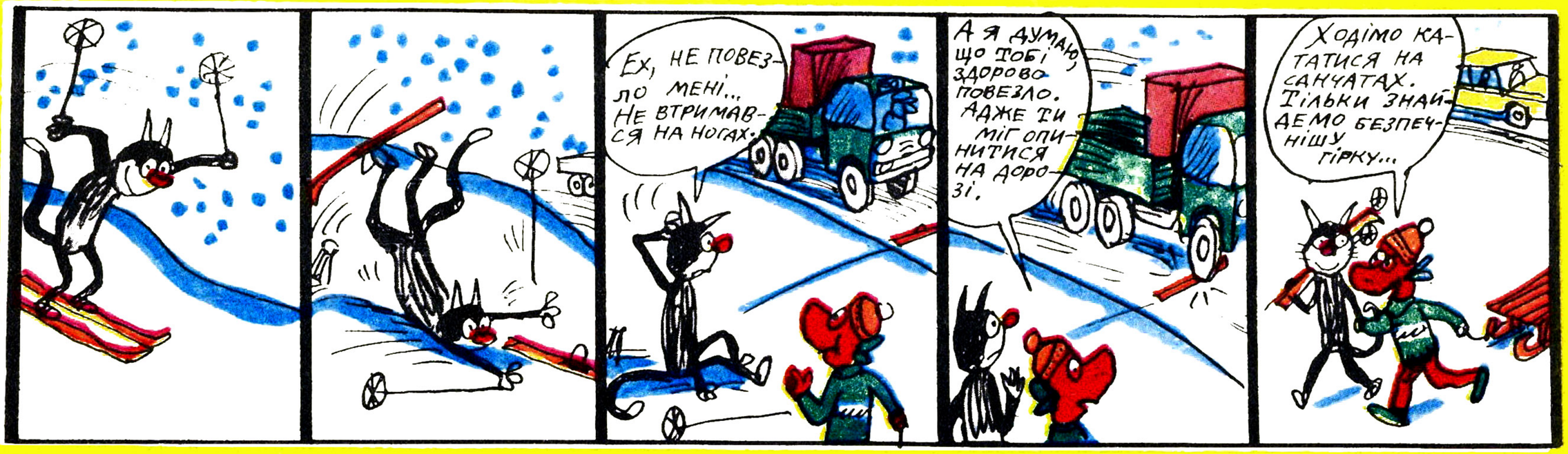

Народні усмішки

ВИПИТАВ

Прийшов міліціонер з головою сільради до одного господаря, як ото кажуть, горілку трусити. Обдивились вони кругом, немає. Тоді міліціонер підходить до малого Василька та й питає:

— Скажи, синку, тато п'є горілку?

— Ні.

— А дід?

— Ні.

— А що ж вони п'ють?

— Священну водичку.

— Тільки удвох вони п'ють, чи й бабуся з мамою?

— Ні, тільки дід із татом.

— А де ж вони її беруть?

— А бабуся варить їм у великій каструлі.

Повідомив М. ГАРБАР.

с. Лебединці
Андрушівського району
Житомирської області.

ОСТАННЄ БАЖАННЯ

Наречений у присутності майбутньої дружини і тещі категорично заявив:

— Я хочу, щоб ми рушили до загсу рівно об одинадцятій годині. Хочу також, щоб завтра ви приготували смачний обід і гарно прийняли моїх приятелів...

Коли наречений вийшов з кімнати, мати незадоволено сказала доньці:

— Ти диви, який командир! Чи не забагато хоче твій майбутній чоловік?

— Нічого,— сказала наречена,— це його останнє бажання.

Повідомив М. ПЕНДЛЕР.

смт Копайгород
Барського району
Вінницької області.

ВІДПРАЦЮВАВ СВОЄ

— Чого це ти тільки один день на сівбу вийшов, а тепер байдики б'єш?

— Та кажуть же, що весняний день рік годує.

Повідомив В. ЗУБ.

с. Мала Рублівка
Котелевського району
Полтавської області.

НАДІЙНА ПРИКМЕТА

— Скажіть, будь ласка,— зупиняє перехожого приїжджий,— де тут у вас горілчаний магазин?

— Ідіть вулицею. Як побачите багато різної техніки край дороги, отам і той магазин,— відповів перехожий.

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

— Ну, що, Миколо, кажуть, ти вже перебудувався? Це правда?

— Та я то перебудувався, а ось верстат, на якому працюю, перебудувати не можна... Бо він дореволюційний.

Повідомив Ф. МАРЧЕНКО.

м. Харків.

ОТ ДЕ ЛИХО!..

То не біда, як неук і тупиця
Свої діла вести доручить вам,—
Біда тоді, коли він розізлиться
І починає їх робити сам!

Йосип ЗАМБРИБОР.

селище Вовковинці
Деражнянського району
на Хмельниччині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

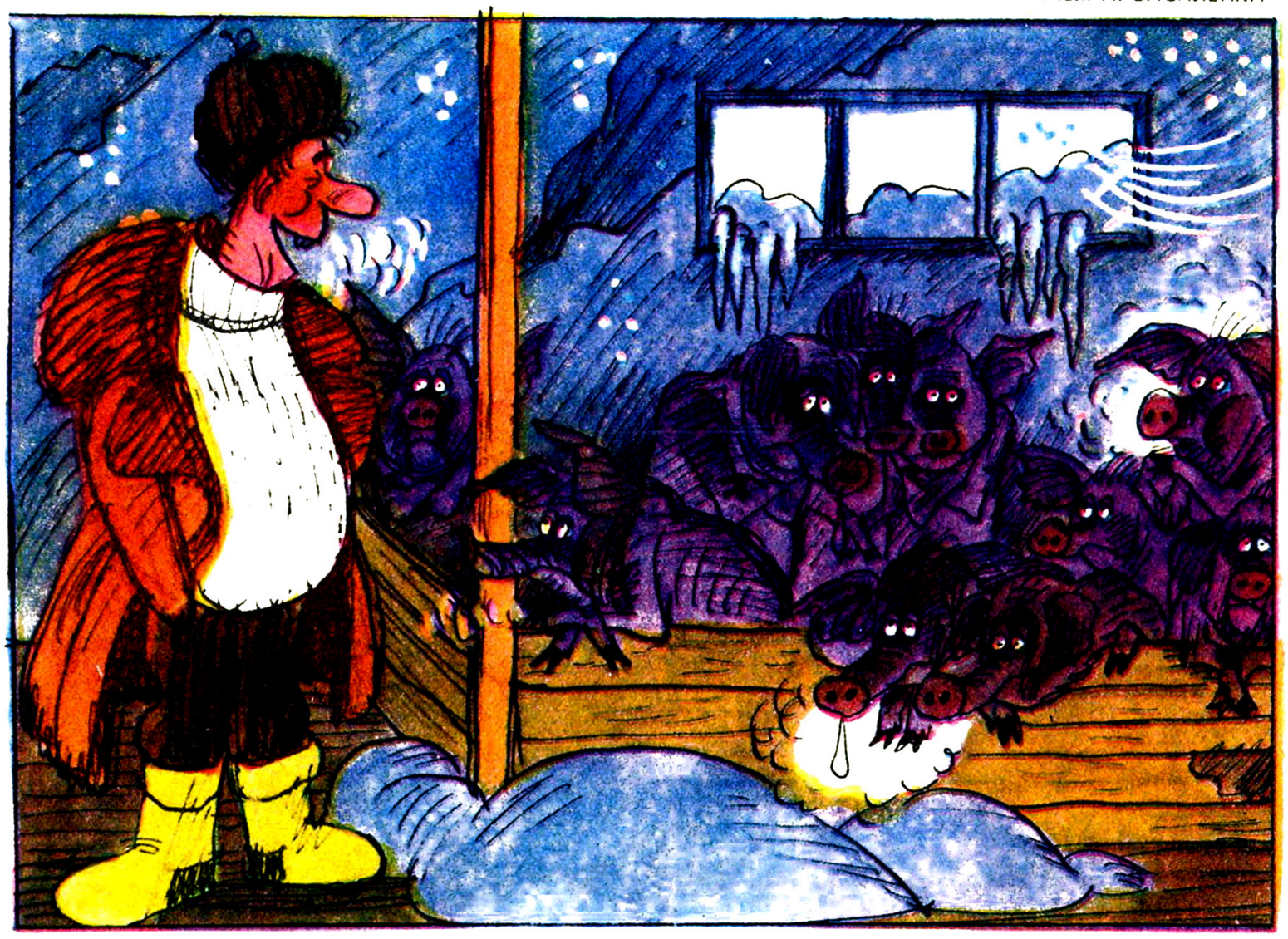

— Холодно? Ото не треба було свиньми народжуватися!

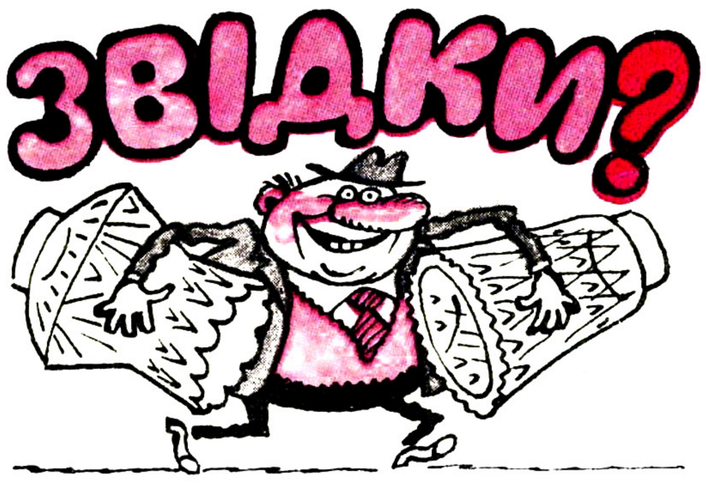

(ПОВІСТЬ ПРО ВТРАЧЕНУ СОВІСТЬ)

— Кого я бачу! Друже мій, привіт!
Заходьте, роздягайтеся, сідайте...
Гай, гай, це ж скільки зим та скільки літ!..
Ну, як ведеться вам? Розповідайте.

Чого оце дістались наших місць? —
Робота? Мали просто так нагоду?..
— Відрядження. Працюю,— каже гість,—
Директором цегельного заводу.

— Голубчику! Та я ж ночей не сплю
І від турботи мало вже не плачу:
Купив під містом хатку і ліплю
Тепер собі на тій садибі дачу.

Так ви того... До речі це якраз:
На дачку, ну, сказать би, на будинок
Підкиньте, друже, як на перший раз,
Хоч... тисяч п'ятдесят мені цеглинок...

Петро Петрович знає: голова
Не лиш для того, щоб носить кашкета.
Людина він — моторна й ділова,
До того ж — ходить «у авторитетах».

Він устигає скрізь — і там, і тут;
Шукає всюди стежку найкоротшу:
— Алло! Алло! Це база «Нишкомзбут»?
Є дефіцитик?.. Вечірком заскочу...

І знов: — Алло! Алло! Салон «Сюрприз»?
Мені потрібен гарнітур «Найдера»,
Або «Міраж», чи «Лувр», або «Луїс»,
«Мілорд», «Бастай», «Христина» або «Ера»...

І хто його придумав смак отой,
Чи теє хобі, як то кажуть нині:
Петро Петрович — наш меткий герой —
Уже у антикварнім магазині.

— Ах,— бідкається він,— який то жаль,
Що я прогавив ту китайську вазу...
А дайте-но мені отой кришталь;
Фарфор саксонський теж беру одразу...

Хапав усе кругом, що тільки міг,
Жбурляючи слівця лукаві й спритні:
— Терпіть не можу я людей отих,
Що совість загубили, ненаситні!..

При тому любих чад повчав своїх:
— Потрібно в дім тягти, а не із дому.
Ці іграшки — твої. Пильнуй же їх
І не давай погратися нікому!..

Модерні речі, «супер-убрання»
Були на безвідмовному потоці,
То се, то те — заледве не щодня
Вручалося синочкові та доці.

Старався тато так, як тільки міг,
Не відставала в цьому ділі й мати.
І чада на ровесників своїх
Вже стали гордовито поглядати.

Трудитись діткам?! Боже борони!!!
І виросли з потомства егоїсти,
Пихаті себелюбці-хитруни,
Що знають веселитися та їсти.

Уже й своя «програма» є у них:
Щоб мати «тачку», персональну «хату»...
А чесно жить?! Ха-ха! Нема дурних! —
Нехай ішачать інші на зарплату...

Отож і запитати хочу вас
(Хай декотрі гарненько розберуться!):
І звідки тільки, братці, у наш час
Такі батьки та дітоньки беруться?..

Ілля ДОЛЯ-ПОПОВ.

Ходять чутки, начебто за океаном є любительська «Організація брехунів». Подейкують також, ніби вона щороку проводить приватні конкурси з незмінною програмою: «Хто ліпше збреше?» Однак, згідно зі статутом дорослих брехунів, до змагань категорично не допускаються політики. Причина вагома: осіб, причетних до урядових відомств, вважають там не любителями, а брехунами-професіоналами, з котрими аматорам хатніх побрехеньок годі змагатися. Цей дочасний переляк і пов'язані з ним капітулянтські настрої легко зрозуміти, якщо узяти до уваги хоча б офіційну глобальну брехню про «радянську загрозу».

президента Сполучених Штатів К. Куліджа телеграму, в якій висловив «готовність вступити у переговори з американським урядом та усунути всі непорозуміння і незгоди між обома сторонами». Проте пан президент навіть не відповів. Натомість державний секретар США містер Юз в уже класичному дусі нахабної брехні розтлумачив: «Зараз не може бути й мови про переговори. Американський уряд, як заявив президент у своєму посланні конгресу, не має наміру міняти свої принципи... Надзвичайно серйозний також факт постійної пропаганди, скерованої на повалення існуючого у нас ладу. Американський уряд не може

З приводу цього конфузу навіть ревна прислужниця товстосумів — газета «Нью-Йорк таймс» — підпустила єхидну шпильку: «Тривають пошуки десяти заповідей Леніна. Білий дім відмовляється дати посилання на процитовану президентом статтю».

Уся та багаторічна злоба пояснюється просто: пролетаріат Росії повалив владу товстосумів! Розбито невільничий ланцюг капіталізму, яким було скуто усю земну кулю. Малюнок робітника, що важким молотом розбиває оті ланцюги «цивілізованого рабства», обійшов усі країни і континенти як символ молодої соціалістичної держави.

Ось чому ще 10 листопада

подією у світовій історії після народження Ісуса Христа». Отака інтерпретація християнської заповіді «не убий» в устах учаділого «містера Атома».

Можливо, нині хтось скептично кине: «Та це вже он коли було!»

Але ж і в офіційному урядовому документі наших днів, яким є розроблена пентагонівськими «яструбами» «Директива у галузі оборони» на 1984-88 роки, за кінцеву мету мається «знищення соціалізму як громадсько-політичної системи»! У цьому директивному документі (з фінансовим забезпеченням!) підкреслюється, що США повинні посилено готуватися до тривалої

ЩО СКАЗАВ ДЕМОСФЕН...

Хто ж її автори? Кому віддати в цьому пальму першості? На кого тримати рівняння новим міфотворцям?

Дехто називає першим колишнього посла Великобританії у царській Росії сера Джорджа Б'юкенена, який лишився в Петрограді і після Жовтня. Шостого вересня 1918 року він торохнув британському левові суто міфологічну телеграму: «Більшовики посунули по шляху злочинного безумства. Якщо негайно не покласти край більшовизму в Росії, під загрозу підпаде цивілізація усього світу...» І, як відомо, невдовзі до Мурманська та Архангельська прибуло «класти край» 44 тисячі озброєних до зубів англійських «томмі»...

Невдовзі у змагання з сером Джорджем вступили джентльмени з Потомаку. У березні 1919 року майбутній президент Г. Гувер дозволив собі публічно висловитись: «Є небезпека, що більшовицькі центри, збурені зараз великими емоційними надіями, вдадуться до розгорнутих воєнних хрестових походів, намагаючись нав'язати свої доктрини іншим беззахисним народам». І похід таки відбувся, але не «більшовицьким центром» організований: у Владивостоці сипонуло на радянський берег 13,7 тисячі американських «джі айз». Для чого? Ясно: боронити від «червоної загрози» якісь оті таємничі «інші беззахисні народи»...

16 грудня 1923 року Радянський уряд надіслав на ім'я

вдатися ні в які переговори доти, поки ці спроби, інспіровані Москвою, не будуть припинені».

Як відомо, на цих провокаційних «принципах» американські товстосуми тупо стовбичили аж 16 років, протягом яких уперто не визнавали Країни Рад.

Таких міфотворних фактів можна навести безліч. І грубо клепаний із них ланцюг сягає аж наших днів. Стався й зовсім курйозний, м'яко кажучи, випадок. Якось на черговій прес-конференції теперішній глава вашінгтонської адміністрації, велемовно закликаючи до «миру» та «співробітництва», знову ж таки не упустив нагоди спаплюжити «червоних». А щоб не годувати слухачів уже протухлим варивом, «свіжинки» підкинув: мовляв, Леніним сформульовано десять заповідей, що являють собою керівні комуністичні принципи. І всі вони розраховані на облуду!

Журналісти отетеріли. Про десять заповідей господніх вони чули, а от комунізму — це щось нове.

— Які джерела цитат? — напосілися вони.

Толком їм ніхто нічого відповісти не зміг.

Тоді, аби докопатися, чи є у творах В. І. Леніна хоч щось схоже на ті «десять заповідей», доскіпливі журналісти звернулися до бібліотеки конгресу США. Тамтешні фахівці пояснили, що в ленінських працях нічого подібного й не ночувало.

1917 року уже згадана газета «Нью-Йорк таймс» із люттю закликала будь-якими засобами зупинити «парад російських Маратів». Про один із таких людожерних «засобів» 4 грудня 1917 року галасувала газета «Вашінгтон пост»: «Найвпливовіші лідери Росії вживають заходів, аби скрушити більшовиків голодом. Ось принаймні певний шлях до повалення влади Леніна, шлях, що вселяє надію на успіх!»

Пошуки «заходів» і «певних шляхів» із «надіями на успіх» тривали. Містер президент Гаррі Трумен, приміром, вирішив, що панацея від «глобального більшовизму» — це атомна бомба. Один за одним почали виникати секретні плани атомного нападу на СРСР — «Тоталіті», «Пінчер», «Когуїл», «Даблетор», «Дуалізм», «Флітвуд», «Дропшот», «Солятум», «Офтекл», «Шейкдаун»...

Голова ж сенатської комісії по атомній енергії містер Макмагон відкрито (без усяких там дурних секретів) закликав негайно починати «хрестовий похід» із бомбою. «Війна з росіянами неминуча,— несамовито волав цей знавіснілий палій із промовистим назвиськом «містер Атом»,— треба змести їх із лиця землі, і то — найскоріше...»

Цей викінчений маньяк добалакався до того, що не змигнувши оком цинічно проголосив, начебто «бомбардування Хіросіми було найвеличнішою

ядерної війни проти СРСР. «Сполучені Штати,— сказано у ньому,— мусять одержати у ній перемогу і мати можливість примусити Радянський Союз шукати найшвидшого її припинення на умовах, сприятливих для США».

Ось до чого ведуть міфотворні вправи професійних брехунів від політики! «Міфи ростуть, як будяки. На відміну від фактів, вони не потребують догляду»,— зазначив якось один із керівників «Американського комітету за згоду між Сходом та Заходом» К. Марсі, характеризуючи цинічну вакханалію брехні на адресу «червоних».

У своїй промові в Юриці 9 травня 1982 року сороковий президент США навів слова Демосфена, проголошені в античних Афінах ще 2000 років тому: «Хто при здоровому розумі судить по словах, а не по ділах іншого, у мирі чи війні він зі здоровим глуздом?»

Проти цих слів древнього афінянина нічого не скажеш. Тому додамо до всього тільки таке. Сьогодні ми наші слова незмінно підкріплюємо ділами нашими. І те, що ми робимо, аби забезпечити людству не лише спокійне життя, а й майбутнє, відоме усьому світові.

Будемо ж сподіватися, що надалі нікому не забракне розуму, аби судити про реальні речі, не вступаючи у війну зі здоровим глуздом.

Юрій ЯЧЕЙКІН.

Вітаємо ювілярів!

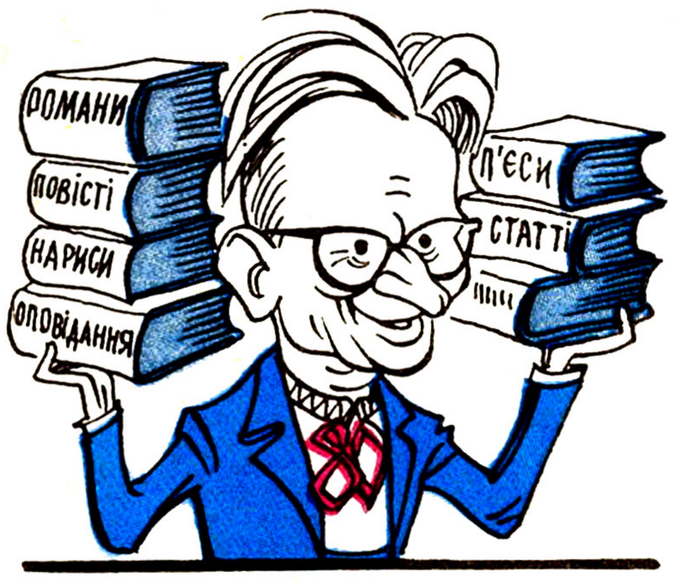

Письменника Антона ХИЖНЯКА з його 80-літтям.

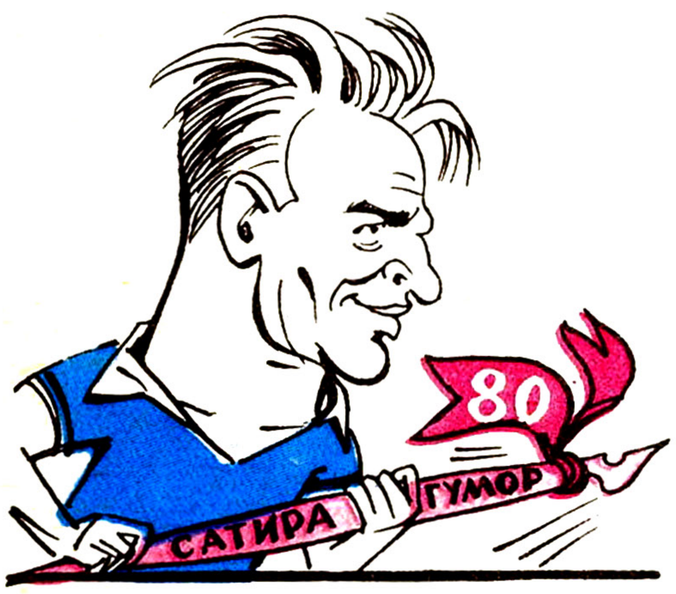

Письменника Петра ЛУБЕНСЬКОГО з його 80-літтям.

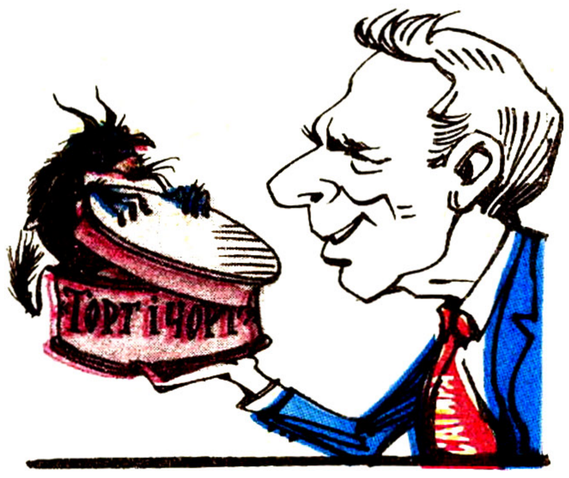

Поета Володимира ЧУБЕНКА з його 60-літтям.

Поета Петра ОСАДЧУКА з його 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. В. ХВОСТЕНКА

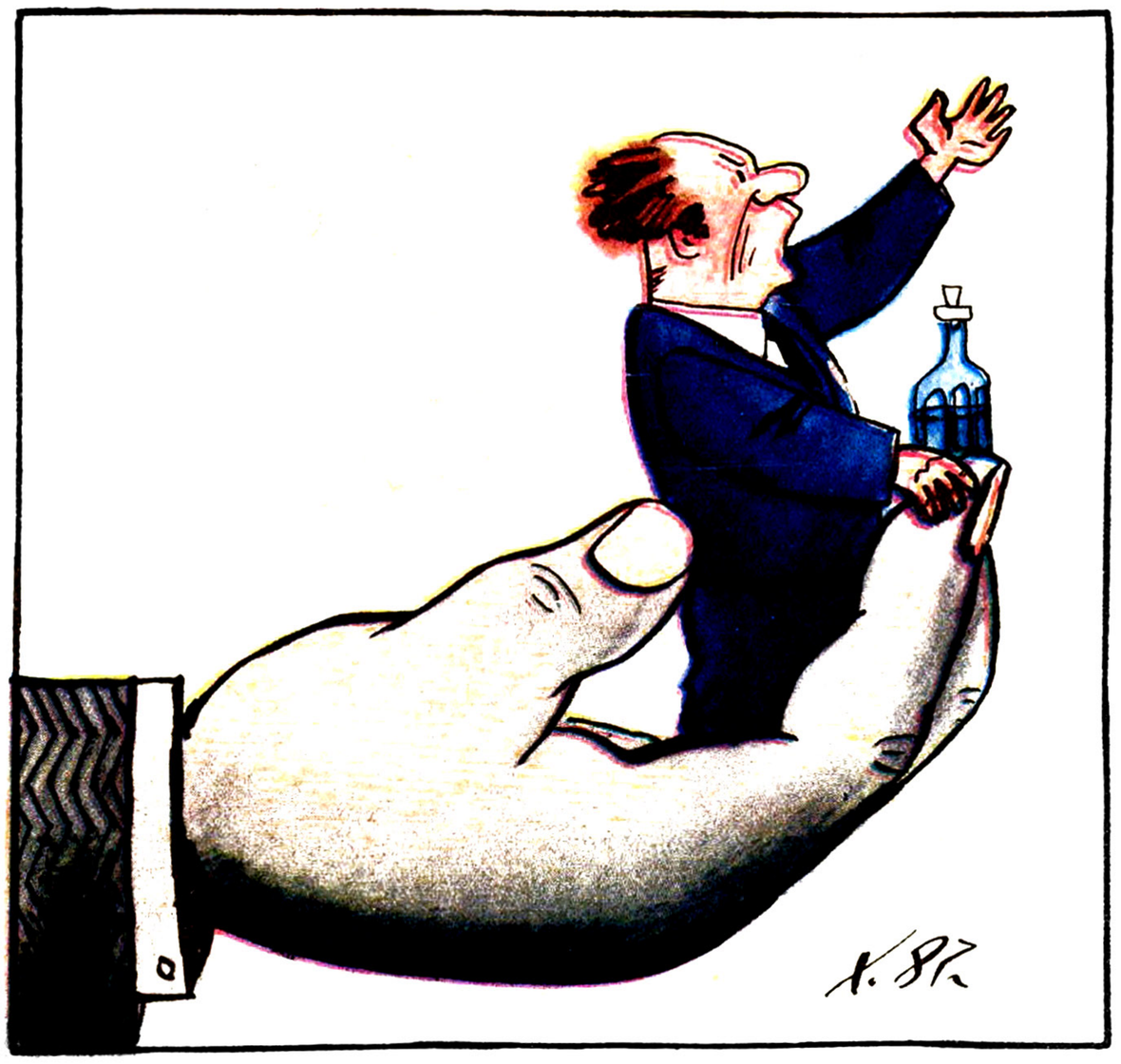

Власна думка.

ВЕЛИКЕ МИСТЕЦТВО

ГУМОРЕСКА

Авторитет — це як ті крила. Маєш його — можеш будь-як високо злетіти.

Велике діло — авторитет. З ним, авторитетом, навіть завідуючий універсальною базою рахується. Вийде з-за столу, подасть вам руку, запитає: «Чим можу служити?»

Але авторитет, перш ніж користуватися ним, треба насамперед придбати. Така, на жаль, логіка життя.

Придбати його можна по-різному. Найбільш відомий і найбільш вторований шлях, яким ідуть до нього,— це шлях трудовий. Тут авторитет завойовують. Тут усе просто і ясно. Працюй сумлінно, всього себе людям віддавай, іди в авангарді — і, як співається в пісні, слава тебе знайде.

Але не про цей авторитет зараз мова. Маємо на увазі авторитет інший. На шляху до якого і не просто, і не ясно. Приміром, ви телефонуєте до господарського магазину:

— Алло. Магазин?

— Так, слухаємо вас.

— Оліфа є?

— Хоч цілу бочку...

— То я зараз пришлю свого завгоспа,— кажете.

І біжите самі до магазину. Вважайте, оце «пришлю свого завгоспа» (паралельний варіант — свою людину) піднесло вас. Відтак ви для завідуючого господарським магазином — авторитет.

Важко завоювати титул авторитетної людини, а ще важче утримати його. Щоб триматися на такому рівні, слід багато на що зважати. І найпаче — відмовитися від багатьох поганих звичок, набутих у минулому. Наприклад, не купувати пиріжків з лівером. Ну, і не їсти їх на вулиці. Ви бачили коли-небудь, щоб Іван Іванович, начальник ваш, їв пиріжки на вулиці? Та ще й з лівером? Ну, якщо в Києві, то й Іван Іванович може з'їсти пиріжка. Чи, приміром, у Харкові. Людей там сила-силенна — на розбереш. А якщо в Полтаві? Чи у Черкасах? Одразу ж упізнають. Несолідно. Я вже не кажу про станцію Сім Колодязів чи про поліське містечко Сарни.

Або таке. Багато хто не розуміє, що авторитетній людині не до лиця шастати з авоською по місту. Бо коли авоська в руках, то, дивись, і в чергу якусь встрянеш. Наприклад, по цукерки «Пташине молоко». А де бачено, щоб солідна людина в черзі стояла? Приміром, стане в чергу провідний хірург лікарні, скрипаль — лауреат обласного конкурсу, головний інженер якогось тресту чи начальник комбінату? З одного боку, державний масштаб, а з іншого — авоська. З одного боку, чарівний світ муз, а з іншого... Не в'яжеться.

Авторитет — це певною мірою і слава. Ти йдеш, а на тебе дивляться. Он, кажуть, він пішов... Сьогодні, кажуть, він буде... Добре все-таки, коли є авторитет. Тоді й слава є. Ну, а коли власного нема? Ні авторитету, ні слави. Тоді бажано до чужого притулитися. Чим щільніше притулишся, тим краще для тебе. А не можеш з якихось причин дуже близько притулитися до самого авторитету, то горнися до його ближніх. Мій приятель, приміром, обрав доньку декана. Тепер донька декана — доцент, і мій приятель — студент. Для іншого мого знайомого доньки уже не вистачило, але він узяв на озброєння фразу: «Ми ось тут радились з Карпом Івановичем і вирішили...» Я не знаю, хто такий Карпо Іванович, але знаю, що фраза ця в багатьох випадках відкриває для мого знайомого масивні двері. Мабуть, велика все-таки людина Карпо Іванович, оскільки його слава зігріває декого навіть на відстані.

Ви звернули увагу на те, що людина, котра поважає себе, ніколи не скаже іншій: «Гаразд, я зараз прийду»? Вона скаже: «Я над'їду». Дуже важливо, отже, що ви говорите. І як. Без врахування цього авторитету не наживеш. Того авторитету, з яким рахується навіть завідуючий універсальною базою. Не кажучи про людей рангом дрібніших.

Іван ДУБЕНКО.

м. Київ.

З мачете по дендропарку

Санаторій «Шарівка» розташований не на краю землі, а на території дендропарку — пам'ятника садово-паркового мистецтва. Колись у тутешньому замку розкошував якийсь панок. Він і розбив на сорока гектарах чудовий парк, де насадив дерева мало не з усього світу, побудував каскад ставків. Свого часу панок накивав п'ятами, і стали в «Шарівці» господарювати медики, приймаючи на лікування хворих з усієї області.

Лікували і лікують досить успішно, поєднуючи цілющі властивості природи з терапевтичними засобами. Але останнім часом вимальовується пропорція не на користь перших. Бо парк захирів. За кілька десятиріч зникли вікові дуби. Деякі місця в парку перетворилися на хащі, якими можна прогулятися тільки з мачете або косою — кропива сягає голови.

— Коштів катма,— бідкається начальник медчастини санаторію Т. Т. Фомичова.

Але ж торік обласна інспекція охорони природи домоглася, щоб облвиконком виділив 30 тисяч карбованців саме на упорядкування парку. Хоча проект упорядкування і робітники у парку є (за штатним розкладом їх аж дев'ять), гроші пустили на поновлення сходів до... болота, яке колись називалося ставком.

— Украй потрібний ремонт,— переконує Тетяна Тихонівна.

Така ж катавасія й у Володимирівському санаторії, що недалечко від «Шарівки». У тамтешньому Наталіївському дендропарку поки що ростуть ялини, сосна жовта, липа кримська, кавказька, дуб болотний, ялиці, ялівець... Але саме поки що. Через кілька років від дендропарку можуть залишитися самі спогади.

— Руки до всього не доходять,— пояснює головний лікар санаторію Юрій Георгійович Ішханов.

Ще 1974 року Львівський лісотехнічний інститут виготовив проект реставрації цієї садиби вартістю 440 тисяч карбованців. Відтоді жодного дерева не підкопано, жодного кущика не посаджено. Зате майже щороку підмарафечуються похилені будівлі, які через кілька місяців знову просять ремонту. Пам'ятник садово-паркового мистецтва XIX століття перетворюється у занедбаний ліс, яким небезпечно ходити, бо кожне дерево схоже на гнилі крокви старезної будівлі і ніхто не знає, коли воно впаде на голову.

Директор дослідної станції садівництва Краснокутського району В. О. Кибкало добре пам'ятає все, за що можуть погладити по голівці. Спитайте у Віктора Олексійовича, де росла десять років тому груша Основ'янська або яблуко Зимове лимонне, розкаже, як таблицю множення. Зате переминатиметься з ноги на ногу, поглядатиме на небо, якщо мова зайде про дендропарк, закладений наприкінці XVIII століття.

— У ставках була вода, як сльоза. Біля кожного деревця — на дощечці його біографія. Доріжки, як лялечки,— цеглою вимощені, пісочком присипані... — згадують жителі найближчого села Основинці.

Саме цього директор чомусь і не пригадує. Хоча керує станцією, якій належить піклуватися про парк, понад п'ятнадцять років.

Цінні насадження, яких тут п'ятсот видів, гниють і падають у воду, перетворюючи ставки на болото. Без рибальських чобіт у парк годі й потикатися. Щоб дізнатися, де і яке дерево росте, треба брати з собою спеціальний підручник. Насадження крадуть. Правда, спіймали на гарячому одного з місцевих дармоїдів, який перепродував садоводам-любителям деревця. Але тільки одного! Зате у штаті станції є чотири спеціалісти, які мусять парк доглядати.

Колись Харківське бюро подорожей та екскурсій організовувало сюди екскурсії. Тепер про поїздки і не згадують...

Коротше кажучи, «нічийних» дендропарків на Харківщині немає. Усі вони на балансі санаторіїв, радгоспів, технікумів. Та якби ж отим балансом можна було перетворити занедбану красу на справжню, природну.

В. СУБОТА.

Харківська область.

Мал. А. КОНОНЕНКА

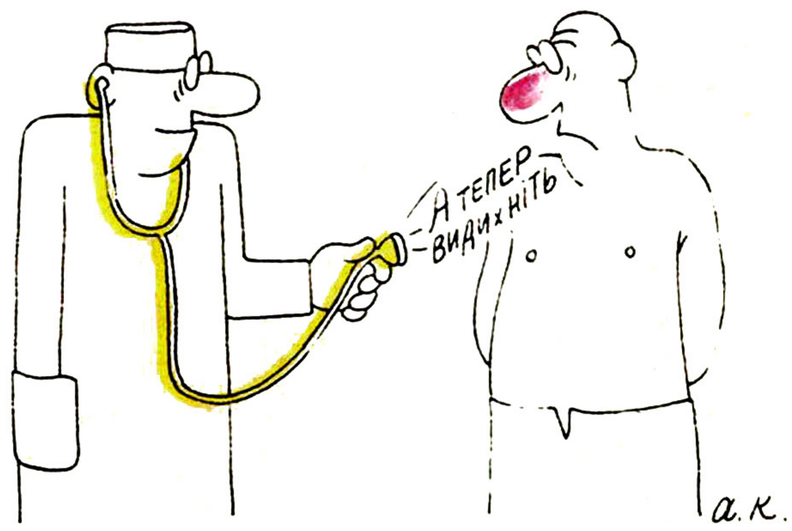

ОСВІДЧЕННЯ

Вовк до Вівці:
— Повір мені хоч раз —
Й побачиш: тільки смерть
розлучить нас!

Михайло КОВАЛЬ.

Мал. І. ЛОПАТІНА

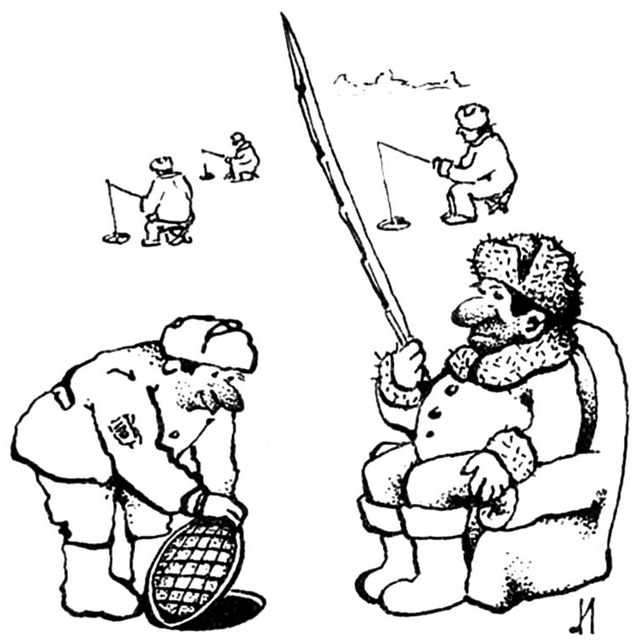

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

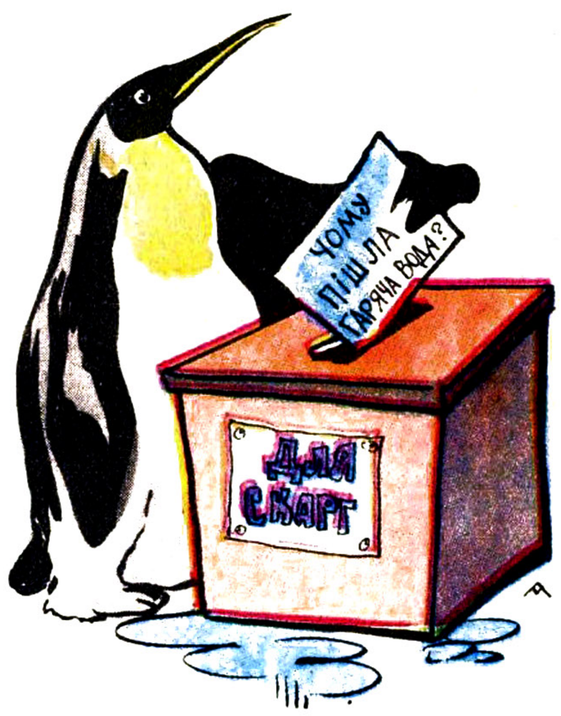

НЕСУН

Він від життя бере не все,
А тільки те, що донесе.

ЕНТУЗІАСТ ПРОГРЕСУ

— Прискорення? Це діло! —
Гальмо заскреготіло.

Альберт МАНДРИК.

м. Київ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ще один згорів на роботі!

«ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!»
(«Перець»№ 15)

У своєму відкритому листі, адресованому генеральному директору виробничого деревообробного об'єднання «Харківдерев» В. М. Липчанському, Перець висловив Василеві Михайловичу глибоке співчуття у зв'язку з тим, що широкий загал покупців упереджено ставиться до продукції об'єднання, зокрема — до меблевих наборів «Жемчуг» виробництва фабрики № 4 цього об'єднання. Не встигнуть його придбати, як тут же сідають на куплений стілець і строчать заяви на ім'я тов. Липчанського з довгим набором негативних епітетів і ще довшим переліком виявлених огріхів і неприхованого браку. Найменші тріщинки на поліровці помічали, кожен недогвинчений шурупчик фіксували, а на державний Знак якості уваги чомусь не звертали.

Василь Михайлович оперативно відповів Перцеві, що наказом по об'єднанню виконуючому обов'язки директора фабрики М. Л. Юзкову та заступнику директора по якості В. В. Севрюковій оголошено по догані, їх позбавлено квартальної премії. Та оскільки в. о директора висновків не зробив і відповідних заходів не вжив, його невдовзі новим наказом звільнили з цієї посади.

З метою поліпшення технології на фабриці установлено чимало нових верстатів, посилено пооперaційний і кінцевий контроль якості готової продукції. Після вжитих заходів рекламацій на продукцію не надходило.

«ПОМИНАЛЬНИЙ А ЛЯ ФУРШЕТ»
(«Перець» № 7)

Почалася ця історія з драматичної ноти: у старшого майстра ремонтно-механічного цеху Горлівського виробничого об'єднання «Стирол» Ю. М. Погуляйка померла близька людина. А закінчилася ще драматичніше: придавлений горем старший майстер супроводив приготування до похорону таким щедрим частуванням, що одного з добровільних помічників — В. І. Уланова довелося транспортувати на автонавантажувачі. Власне, транспортувати — сказано не зовсім точно, оскільки Уланов був нетранспортабельний. А тому голова цехової комісії по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом В. Л. Жмихов, який теж був п'яний, як чіп, але ще тримався на ногах, просто прив'язав Уланова за ноги і на такому буксирі спробував дотягти його до місця проживання. Цей шлях став для Уланова останнім. Про цю дику історію, яка почалася і розвинулася на території підприємства, при багатьох свідках, і розповідалося у фейлетоні.

Секретар Горлівського міськкому Компартії України В. Пахомов повідомив, що даний випадок обговорено в партійній організації цеху, на засіданнях парткому виробничого об'єднання «Стирол» та бюро Калінінського райкому партії міста.

В. Л. Жмихова виключено з членів КПРС і притягнуто до кримінальної відповідальності. Старшому майстрові Ю. М. Погуляйку оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки,

а начальнику цеху Я. О. Печеному — догану із занесенням. Таке ж партійне стягнення накладено і на заступника директора по кадрах і режиму В. М. Гуляєва — за недоліки в доборі і розстановці кадрів, незадовільну роботу по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом. Покарані також колишній директор об'єднання Л. Є. Ушаков та голова профкому М. М. Пономаренко.

«ТАЄМНИЦЯ УЧНІВСЬКОГО ЗОШИТА»
(«Перець» № 10)

До рук спеціального кореспондента «Перця» І. Галіцина потрапив зошит, лаконічні записи з якого спочатку видалися йому образливими. Бо й справді, що можна було подумати, прочитавши таке: 4 жовтня, директор — баран, 6 листопада, Цурковський (Жмеринка) — баран, 21 січня, Марценюк — баран і так далі. Проте інтерв'ю дане власником зошита — бригадиром підсобного господарства Вендичанського цукрового заводу І. Н. Довгоборським, пролило повне світло на суть справи. Виявилося, що у такий спосіб Іван Никифорович вів літопис негожих вчинків керівної ланки заводу, а саме: розбазарювання продукції підсобного господарства.

Перець ознайомив з інтерв'ю зацікавлені організації та установи: Вінницький обком партії, обласну прокуратуру та республіканське об'єднання «Укрбурякоцукроагропром». Звідти повідомили, що за серйозні недоліки в збереженні соціалістичної власності, незадовільний стан внутрігосподарського контролю директору заводу А. А. Бондарчуку оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки, заступнику директора Л. Ф. Сушак — догану, вона звільнена також від обов'язків секретаря партійної організації.

Завдані збитки в сумі 2245 карбованців повернуто в касу заводу.

Свого часу кримінальну справу проти керівників заводу було припинено. Після виступу «Перця» прокуратура області відмінила постанову про припинення кримінальної справи у зв'язку з неповнотою перевірки і направила справу на додаткове розслідування.

ВИ — НАМ, МИ — ВАМ

У своєму листі, опублікованому в чотирнадцятому номері «Перця», М. Назаренко, І. Авдєєнко, І. Купріянов та інші пропонували перейменувати річку Молочну, на березі якої стоїть Мелітополь, на річку Масляну. Ця назва, на їхню думку, більше відповідала б дійсності, оскільки місцеві підприємства зливають в неї стільки відходів, що назвати річку Молочною язик не повертається.

Заступник голови Запорізького облвиконкому В. Г. Веретельник повідомив, що з перейменуванням варто зачекати. Нині ведеться будівництво каналізаційного колектора південно-західної частини міста, завершення якого дозволить повністю використовувати потужності очисних споруд.

В той же час посилено контроль за станом річки з боку органів водного нагляду області. Ними вже оштрафовано 19 службових осіб, винних у забрудненні Молочної, трьом мелітопольським підприємствам виставлено позови за завдані збитки на загальну суму понад сорок тисяч карбованців. Окрім цього, на підприємствах запроваджуються оборотні системи водопостачання.

З телетайпної стрічки ТАП

Завершилася газифікація будинків жителів села Брусилів Чернігівської області, про повільні темпи якої йшлося у замітці «Зворушлива турбота» («Перець» № 15). Про це повідомив заступник голови Чернігівського райвиконкому Г. М. Щербань.

* * *

Приймальники залізничної станції Оршівці (Чернівецька область) Д. М. Стефанчук, А. В. Баб'юк та Д. В. Скрипник, які загнали порожняком вагон аж на Кіровоградщину, оплатили вартість його пробігу з власної кишені. Про це повідомив заступник голови Чернівецького обласного комітету народного контролю В. Ф. Дацюк після опублікування замітки «Сюрприз у вагоні» («Перець» № 17).

● ● ●

У «Перці» № 7 за 1975 рік було надруковано гумореску «Проводи» за підписом В. Терехова. Коли цей номер журналу через багато років випадково потрапив до рук ленінградського літератора І. О. Данилова-Івушкіна, він пізнав у цій усмішці... свій твір, і написав про це до редакції. Ми провели розслідування, яке було утруднене тим, що архіви за 1975 рік, природно, не збереглися. Єдине, що вдалося поки встановити достеменно: В. Терехов — реальна людина, яка, однак, ніякого відношення до плагіату не має. Отож невідомий зловмисник за одним рипом зробив капость аж двом людям. Вибачаючись перед І. О. Даниловим-Івушкіним, редакція не втрачає віри у те, що плагіатора усе ж таки буде знайдено.

Теми малюнків цього номера придумали: О. Коноваленко, В. Тільман, Р. Друкман, А. Василенко, Н. Малов, Л. Телятников, В. Бондаренко, В. Солонько, І. Александрович.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 23 (1257)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.11.87. Підписано до друку 17.11.87. БФ 36516. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2239700 прим. Зам. 05515.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4. Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ПЕРЕЦЬ
№ 23 (1257)

ГРУДЕНЬ
1987

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Під приводом захисту танкерів від нападу учасників ірано-іракського конфлікту Сполучені Штати Америки нарощують військову присутність у Персидській затоці. Не відстають від США і їх союзники по НАТО — Англія, Бельгія, Голландія, а також Франція. Нині у водах затоки зосередилася справжня армада — понад вісімдесят військових кораблів, що робить ситуацію в цьому регіоні ще більш вибухонебезпечною.

(З газет).

Мал. В. СОЛОНЬКА

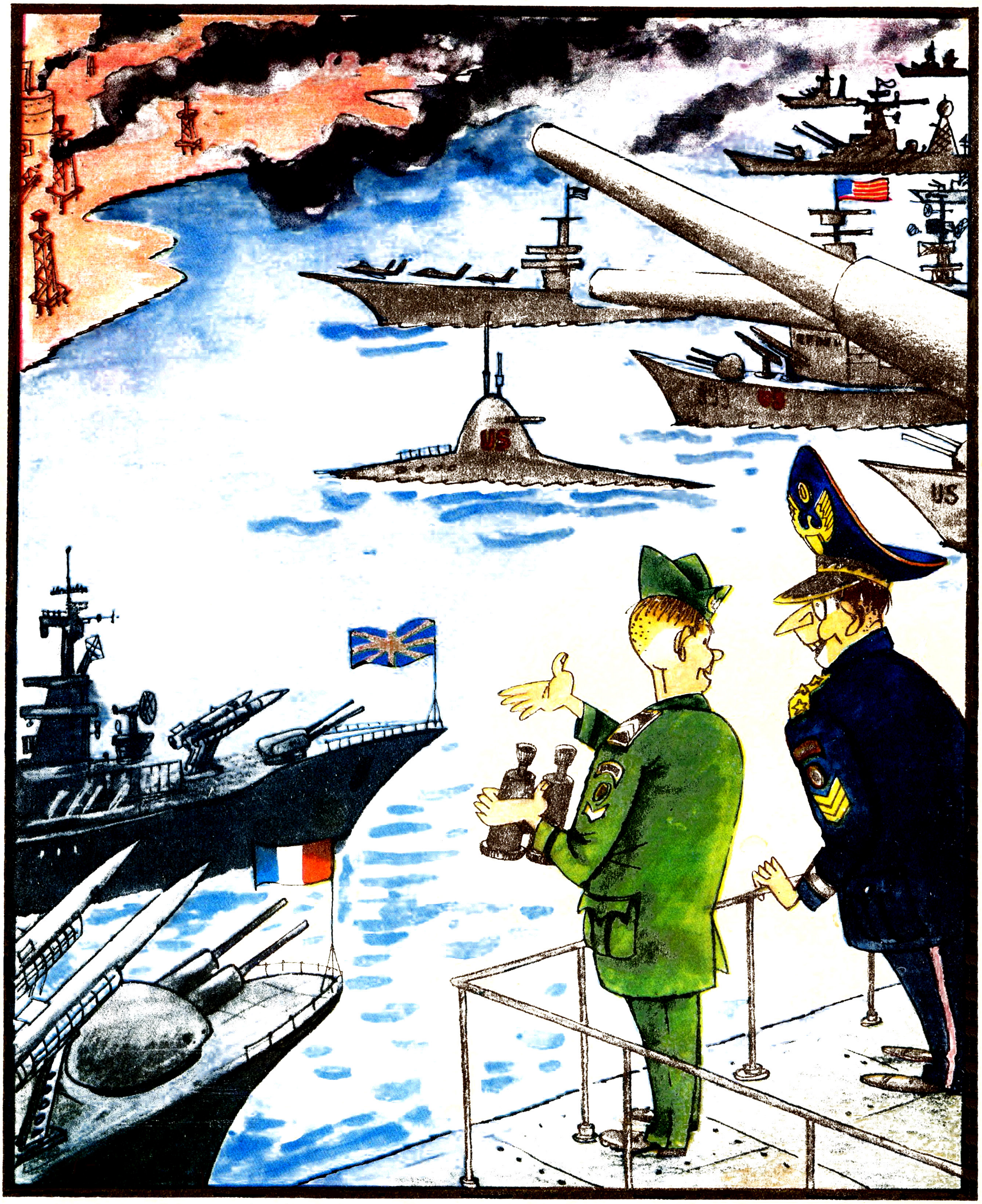

— Адмірале, нашого полку миротворців прибуло!